

4310

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΡΓΑ

40

Η ΠΑΥΤΟΛΟΥΛΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΞΕΝΟΦΩΝ Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΗΣ

Τόπος Σερβίδου, Γεωργίου Σταύρου 10

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΡΓΑ

40

Η ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΙΟ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ
ΞΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ
ΠΕΡΑ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΟΥΝΕΛ

Η ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ

I

— Μύλας! ποιός ήλίθιος έδωκε τήν διαταγή ν' άνοιξουν όλα τά πανιά;

— Ο "Αύρτων, καπετάνιο!

— Και τόν άκουσες φυσικά! Σε ένόμιζα ικανόν γιά κάτι τι, κρίμα έχασα κάθε ιδέα και γιά σένα!...

— Μά τήν στιγμή έκαίνη έδιοικουσε ό "Αύρτων....

— Και πώς άλλώς ήθελες! Δέν μπορώ φυσικά νά διοικώ είκοσιτέσσαρες ώρες εξακολουθητικώς άπειδή έχω νά κάμω μέ ένα σωρό άνιқанων! Έγώ μονάχα έδω μέσα ξέρω νά διευθύνω ένα πλοίο! Και έπειτα έχετε τήν άπαίτηση νά είμαι γλυκός μέ τέτοια κτήνη σάν κι' εσάς! Γιά τίποτα δέν είσθε ικανοί μά θά σας γυμνάσω εγώ! Άς αρχίσουμε από τόν περίφημο αυτόν "Αύρτων, πού βρίσκεται;

— Μή φωνάζεις τόσο δυνατά πλοίαρχε, έδω είμαι και σέ άκούω.

— Έ! και ύστερα; Δεύτερους σάν κι' εσένα μπορούσα νά εύρω έσους ήθελα στά χειρότερα λιμάνια! Στόν κόλπο τού Μεξικού μέ όλα τά πανιά άπλωμένα

και να πηγαίνουν κόντρα στον άνεμο, τί γλιθιοί! έν' ήν δέν έχουν παρά να άφαιθούν στην διάκριση του ρεύματος για να μη έβγουν από τον ίσιο δρόμο! Δέν θα έδεινα μια θακάρα για το τομάρι σας και για το πηλοκάραδο αυτό την ήμέρα που δέν θα είμαι έδω να σας έμποδίζω να κάνετε βλακειές! Κάτω τά πηνιά και γρήγορα! . . . Είπα γρήγορα και άκόμα δέν έπεσαν όλα τά πηνιά; "Αύρτων λάβε τά μέτρα σοι. θα τά χαλάσουμε άν δέν εκτελεσθή γρήγορα ή διαταγή!

— Μά δέν μπορώ να κάμω γρηγορότερα. Ξέρεις πολύ καλά πως το πλήρωμα δέν είναι σωστό.

— Έν δουρ υπάρχουν άνάγγητοι του είδους σου.

— Οί άνθρωποι είναι κατακουρασμένοι.

Φθάνει! θα σταθούμε στο "Εστπορτ, και θα κυτάξης να εύρης μερικούς άνίκανους άκόμη, γιατί δέν θέλω πια ν' άκούω την αντίλογία αυτήν! Και άν, όταν θα είσαστε πλήρεις, τά πράγματα δέν πηγαίνουν καλύτερα, σέ προειδοποιώ, θα βρέξη κλιτσιές.

Και έπειδή, κατά την συνήθειά του, ο πλοίαρχος Μόργκαν βλασφημώντας έσυνδύαζε την ραιότητα των λέξεων με τις κινήσεις και έτίναζε μαζί με το άπειλητικό αυτό συμπέρασμα την υπερμεγέθη γραθιά του και το βαρειά υποδημένο πόδι του, ο Μύλαυ, ο γέρο πιλότος, έσωριάσθηκε σέ ένα σωρό σχοιριών έν ήν συγχρόνως ένας ναύτης με την κνήμη πληγωμένη έφώναζε από τον πόνο. Κανείς όμως άπ' αυτούς δέν έκαμε την παραμικρή παρατήρηση.

Ο πλοίαρχος, κολοσσός σωστός ήταν άήτητος.

"Ολοι οι ναύτες τον είχαν μάθει, ο καθένας με έξοδα δικά του και τον έμάθαιναν άκόμη συχνά. Μόνον ο "Αύρτων δέν είχε έπαναλάβει την δοκιμασία.

Ο Μόργκαν είχε εύρη άντάξιο αντίπαλο, και όπως συμβαίνει συχνά σέ παρόμοιες περιστάσεις, οι δύο άνδρες άν και έμισούνταν τρομερά, έφυλάγονταν ο ένας από τον άλλον άκριβώς γιατί ήταν της αυτής δύναμης.

Και την φορά αυτήν οι κτυπημένοι ναύτες περιωρίσθηκαν να μωρμουρίζουν με τρόπο.

Στη σιωπή του ήλιόλουστου θερινού απογεύματος ο «Γ ύ ψ», οδηγούμενος από το παράξενο πλήρωμά του, εξακολούθησε στα ήσυχά νερά του Μεξικανικού κόλπου την περιπετειώδη προς Νότιον πορεία του.

Έκτός από μερικούς πράκτορες της ναυτικής άστυνομίας των Ηνωμένων Πολιτειών, λίγοι άνθρωποι μπορούσαν να καυχηθούν ότι γνωρίζουν πραγματικώς το ίστιοφόρο. Το πράγμα δέ αυτό εύχαριστούσε ιδιαίτέρως τον πλοίαρχο Μόργκαν και τους συντρόφους του, οι όποιοι για διαφόρους άλλι δικαιελογημένους λόγους, δέν έπιθυμούσαν ένας όποιοσδήποτε να τους παρακολουθήσει από πολύ κοντά.

Ο Γ ύ ψ ήταν λαθρεμπορικό ίστιοφόρο.

Ήταν ένα πολύ παλιό τριστιο με κοιλιά μεγάλη και βαρειά κάρνα, επιδιορθωμένο παντού και είχε γο-

ρίσει όλες τις θάλασσες του κόσμου. Έσταζε ύγρασία και άρμύρα, έβρωμοσε ή υλοδιάζε από μυρωδιές δυνατές και διάφορες κατά τὰ φορτία και μεταφέρα, γεμάτο ως άπάνω, ό,τι μεταξύ Ήνωμένων Πολιτειών, Άντιλλών και Νοτίου Άμερικής μπορούσε να λογισθῆ ως λαθρεμπόριο ή παράνομη εξαγωγή και εισαγωγή. Έταξειδευε δίχως να λάβῃ ύπ' όφλιν τὰ συνήθη δρομολόγια τών πλοίων.

Έταξειδευε περνώντας από τὰ πειθ επικίνδυνα μέρη για να μην έχῃ γείτονας, έχάνονταν στους πειθ βαθεις κόλπους για να πάρῃ ή να ξεφορτώσῃ τὴν νύκτα με τις βάρκας του τὸ λαθρεμπορικὸ φορτίο του. Πρὸ δέκα σχεδὸν χρόνων ή καρίνα του Γ' υπ' ός δέν είχε άκουμπήσει στις πέτρες μιὰς προκυμαίας.

Με τὸ δρομολόγιο αὐτὸ ή ζωή δέν μπορούσε να είναι ευχάριστη στὸ πλοίο και πρὸ πάντων δέν είχε καμμιά ασφάλεια. Φεύγοντας πάντα, σαν ζωὸ άνεννάως κυνηγημένο, τὸ ιστιόφορο μπορούσε καμμιά ήμέρα να δεχθῆ κανένα δείγμα τῆς γνωστῆς ικανότητος τών πρακτόρων τῆς ναυτικῆς αστυνομίας εἰς τὸ να κανονισβολοῦν, τὸ δὲ πλήρωμά του, εἶχε τὴν ελπίδα να τελειώσῃ τις ήμέρες του τις τόσο επίπονες και βασανισμένες σὲ κανένα φιλόξενο κάταργο ἐφ' όρου ζωῆς. Κατὰ συνέπεια λοιπὸν για να εκτελῆ τὴν άέννασ αὐτὴν πορεία πειθ πλοῖα σὲ κινδύνους παρά σὲ ωφέληματα, ὁ πλοίαρχος Μόργκαν δέν εδιάλεξε τοὺς συντρόφους του μέσα από τὸ πειθ έντιμο περιβάλλον.

Κανείς όμως απ' αὐτοὺς δέν ήταν οὔτε έγκλημα-

τίας οὔτε ένοχος. Τὸ πολὺ πολὺ μπορούσε να τοὺς κατατάξῃ κανείς στους άδιόρθωτους αὐτοὺς κακοκεφάλους, τών όποίων τὰ κεφάλια είναι άγύριστα και οί χαρακτήρες άτίθασσοι και ποὺ έπειτα από δυνατὸ πόνο ή σὲ καμμιά έπαναστατικὴ τρέλλα μπορεί να φθάσουν στὰ έσχατα.

Ήταν από τὴν οίκογένεια τών άτρόμητων αὐτῶν κολοσσών, οί όποιοι νομίζει κανείς πὼς πνίγονται μέσα στους νόμους και τις κοινωνικὲς συνθήκες. Χειροπέδες πραγματικὲς για τοὺς εκτάκτως ισχυροὺς [και ένεργητικούς ποὺ θεωροῦν ως μεγαλειότερο καλὸ τὴν άνεξαρτησία.

Ὁ Μόργκαν τοὺς εἶχε μαζέψει από τὰ διάφορα λιμάνια ποὺ εστάθμισε για αὐτὸ άποτελοῦσαν ένα γραφικὸ σύνολο διαφόρων έθνοτήτων, εἶχαν όμως τοὺς χαρακτήρες και τὰ γούστα κοινά. Έξοῦσαν ὅπως τὸ γέμικο καράβι τους τὴν υγιεινὴ και επίπονη ζωὴ τοῦ άνέμου και τῆς τρίκυμίας και μπορούσαν εἶτσι να θεωρησούν τοὺς εκαυτοὺς των ελεύθερους, και αξίους απογόνους τών άκαταπονήτων έπαναστατῶν, τών πειρατῶν του άλλου καιρού.

Ἡ ελευθερία των όμως ήταν μόνον υποθετικὴ, γιατί πραγματικὸς δέν ήταν καλύτερα στὸν «Γ' ύπα» από τὸ κάταργο, όπου ή βαρβαρότης τών φυλάκων θὰ τοὺς ανάγκαζε να κάμουν τις βαρύτερες άγγαρείες. Ὁ Μόργκαν ήταν τρομερὸς κύριος, τοῦ όποίου ὁ ζωγδὸς άρχισε να βαρύνῃ σοβαρὰ τοὺς ήμους των.

Ὁ Μόργκαν ήταν επίφοβος άθλητής, τοῦ όποίου ή

μόνη διαφορά, από τους χειροτέρους των ανθρώπων του ήταν ή βαρβαρότης και ή κτηνωδία ανικήτη του αντιπάλου, τους επροκαταλάμβανε δὲ με τὴν γρηγοράδα των επιθέσεων του, τους ἐσάριωνε κατὰ γῆς με τὸ πρῶτο κτύπημα των τρομερῶν γρόθων του, ὡστε οὔτε ἐσκέφθησαν ποτὲ ν' ἀντισταθοῦν.

Ἄν θὲν ἀποφάσιζαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή νὰ ἐπαναστατήσουν γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ ἀδίκου και ἄγριου αὐτοῦ θηρίου προέρχεται ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ Μόργκαν ἤξευρε νὰ τοὺς ἐπιβληθῇ και νὰ τοὺς ὑποχρεώσῃ ν' ἀναγνωρίσουν τὴν ἀξίαν των.

Ἀκούραστος, ριψοκίνδυνος, ἦταν ὁ γενναίτερος και καλύτερος πλοίαρχος ποῦ μπορούσε νὰ βρεθῇ μεταξὺ νέας Ἰόρκης και τοῦ ἀκρωτηρίου Χόρν. Ὁ Ὁκαανὸς ἦταν ἡ ἰδιοκτησία του· ἐγνώριζε ἔλα τὰ περάσματα, ἄλλες τὶς γωνίες, τοὺς βράχους, ὑφάλους, ρεύματα. Ὁ δυνατὸς ἀέρας τὸν ἐτρέλλαινε, και ποτὲ δὲν ἦταν τόσο ἐπιδέξιός στὸ παίξιμο των μεγάλων πανιών, ὅσο ὅταν ἡ ἀχαλίνωτη καταιγίδα ἀνάγκαζε τὰ κατάρτια και τὴν ἐξάρτηση νὰ λυγίζουν. Ἦταν ὁ πραγματικὸς κύριος τῆς καταιγίδος.

Ὅσοιδήποτε και ἂν ἦταν ἡ μανία τοῦ ἀνέμου και οἱ κίνδυνοι, ἦταν κανεὶς βέβαιος ὅτι θὰ ἔφθανε σῶος και ἀβλαβῆς τὴν στιγμή ποῦ ἐδιοικοῦσε ἐκεῖνος.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν ὁ Μόργκαν εἶχε ἀποκτήσει τὴν ἐμπιστοσύνη και τὸν θαυμασμὸ των συντρόφων του, παλαιῶν θαλασσολόγων και ἐξησφάλισε τὸ σέβας και τὴν ὑπακοή των.

Εἶχε ὁμως ὑπερτιμήσῃ πολὺ τὴν παντοδυναμία του. Ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα ἐγίνονταν τυραννικώτερος. Τὸ ἐλάχιστο σφάλμα, ἡ παραμικρὴ δικαιολογία τοῦ ἐγίνονταν ἀφορμὴ νὰ συνοδεύσῃ τὰ χονδρὰ και βάνουσα λόγια του με μιὰ γενναία διανομὴ κτυπημάτων.

Οὔτε πειθαρχία, οὔτε δικαιοσύνη ὑπελόγιζε και ἐφαίνονταν πῶς δὲν ἐζητοῦσε ἄλλο παρά τὶς συχνὲς εὐκαιρίες ν' ἀπολαύσῃ τὸ βάρβαρο θέαμα των πόνων τοῦ ἄλλου. Ἡ μίση δὲ στὴν ὁποία ἀπεδίδονταν καθημερινῶς ἐπέτεινε τὴν κατάστασιν αὐτὴν και τὸν ἔκανε πολὺ περισσότερο μανιακὸ.

Παρ' ἔλα αὐτὰ ὁμως, δὲν εἶχε οὔτε τὴν μορφὴ οὔτε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀπαισίου κτήνους με τὸ ὅποιο θὰ τὸν συνέκρινε ἀναγκαστικῶς κανεὶς ἐξ αἰτίας τῆς διαγωγῆς του. Τὸ ἀθλητικὸ κορμὶ του και αἱ βαρῆς κινήσεις των μελῶν του με τοὺς ἐξογκωμένους μύς, ἡ ἄγριες ἀναλαμπές των ματιῶν του και ἡ ἀχτένιοσθι γενειάδα του δὲν τοῦ ἔδιναν φυσικὰ ὕφος ἀνθρώπου τρυφεροῦ και ὄνειροπόλου, ἔλας ὁμως αἱ δυσμορφίες αὐτὲς ἦταν ἀποτέλεσμα τοῦ σκληροῦ ἐπαγγέλματος και τῆς ἀταξίας και βρωμερότητος τῆς περιβολῆς του.

Πραγματικῶς μερικὲς φορές ὅταν ἦταν μόνος στὴν καμπίνα του, ἐφαίνονταν σὰν καταβεβλημένος και ἐχάιδιζε ἑλαφρὰ με τὸ χέρι του ἕνα δέμα γυναικείων ἐπιστολῶν ἐν ᾧ τὸ ὄμορφο προσεπὸ του ἤρεμοῦσε και τὰ γλυκὰ μάτια του ἐσκεπάζονταν ἀπὸ ἕνα λυπηρὸ πέπλο και ἐγέμιζαν δάκρυα.

Μόργκαν ο τρομερός πλοίαρχος δεν ήταν πιά παρά ένας πτωχός άνθρωπος με καρδιά πληγωμένη και ο οποίος συνήλθε για μία στιγμή και άφησε ελεύθερα να φανερωθή και μιὰ βαρεια του λύπη.

Ποτέ όμως δεν ήταν τόσο πολύ επίφοδος παρά όταν συνήρχετο από τις παράξενες αυτές μελαγχολίες.

Μόλις έφανερόντονταν στο κατάστρωμα με τὰ χείλη παραμορφωμένα από μιὰ σπασμοδική κίνηση έδιπλασίαζε τὰς ύβρεις και τὰς βαναυσότητες και έπινε εξακολουθητικώς όλη τήν ήμέρα ως τήν στιγμήν που ή μέθη τόν εζώριαζε στο κατάστρωμα έντελώς άναίσθητο

Ή διαγωγή αυτή του Μόργκαν απόδειχνε ότι έζητούσε να λησμονήση κανένα άπαρηγόρητο πόνο, να ήκανοποιήση τὸ μίσος του σὲ άλλους, να πνίξη ένθυμίες πικρές που είχαν μείνει στην πληγωμένη καρδιά του από έν τὸ όποιο δεν μπόρασε να έκδικηθῆ.

Τὸ πλήρωμα του Γουπὲς πολύ λίγο έφρόντιζε να διαυκρινήση τὰ αληθινὰ και πραγματικά αίτια τῆς διαγωγῆς του πλοιάρχου του και να έννοήση τὸν πραγματικό χαρακτήρα του. Τὸ έφθανε να υποφέρη τις βαναυσότητες του. Από ήμέρα σὲ ήμέρα έγίνονταν τόσοσ αφόρητες που είχε έλθει στιγμή που δεν θα μπορούσε να υποφέρη περισσότερο δίχως να επαναστατήση. Ή πρόβλεψη αυτή δεν ήταν δύσκολη γιατί είχε βρεθῆ ήδη και ο άνθρωπος τὸν διστακτικὸν και δυσαρεστημένων.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο *Αύρτων, ο δεύτερος πλοίαρχος του ιστιοφόρου. Νεώτερος από τὸν Μόργκαν, επικίνδυνος όμως επίσης αθλητής, απολάμβανε εἰς ἴσου με τὸν πλοίαρχο τὸν φόβο και τὸν σεβασμὸ του πληρώματος. Είχε κατά συνέπειαν, τὴν απόλυτη έμπιστοσύνη τὸν τυρανουμένων, οἱ όποιοι είχαν τὴν ἀφέλεια να νομίζουν ότι ή καλή του καρδιά τὸν ώθοῦσε να γίνῃ ένα μαζὸ των.

Έλπιζε ότι, ως αρχηγὸς τὸν επαναστατῶν, όταν θα ήρχονταν ή κατάλληλη στιγμή, θα έγίνονταν φυσικά και αρχηγὸς του πληρώματος και κύριος του πλοίου, τὸν όποιον υπέβλεπε. Και έβασίζονταν στην επανάσταση τὸν συντρόφων του, τὴν όποία υπεδαύλιζε επιδέξια για να ήκανοποιήση τὴν φιλοδοξία του, υποσκελίζοντας και βγάζοντας εν ανάγκη από τὴν μέση τὸν Μόργκαν, που έμισούσε βαθεία.

Ώθούμενος από τὸ ήσυχο και κανονικό ρεῦμα ο Γουπὲς εκατέβαινε πρὸς Νότον, εν ή ένας άνεμος επαναστατικές άρχισε να φυσᾷ σιγὰ σιγὰ.

II

— Γιατὴ μου ἄρεσε να παρατείνω τὴν συνομιλία αυτήν; Για τὸν λόγο ότι ένας ναυτικὸς αισθάνεται πάντοτε μιὰ σπάνια χαρὰ ν' ακούῃ τὴν μελωδία γυ-

ναικείας φωνής, μοναδική απόλαυση να παρατηρή μάτια τόσο όμορφα.

— Αναγνωρίζω πως είστε πολύ ευγενής, θα περιοριστώ όμως ν' απαντήσω μόνον στην πρώτη ερώτησή σας....

— Παρακαλώ δεν θέλω να σας γαλάσω! Την πρώτη ερώτηση την έκανα για να μπορέσω να σας πλησιάσω. Πραγματικώς...

— Πραγματικώς κύριε, δεύτερε του Γουόρς, ή αποστολή σας εδώ ήταν να μισθώσετε ανθρώπους για να συμπληρώσετε το πλήρωμά σας....

— Στο διάβολο ή αποστολή, ή μάλλον: ως είναι εύλογημένη γιατί μου έπρομήθευσε την ευκαιρία να σας συναντήσω!

Έτσι εγνωρίσθηκαν κατά τύχη ο Άυρτων και ή όμορφη Καίτη Λίστερ στην προκυμαία του Έσπορτ.

Τό πρωί, πρό μιάς ώρας, μία βάρκα του Ιστιοφόρου αποβίβασε τόν Μόργκαν, τόν Άυρτων τόν πιλότο Μύλει και τόν λαστρόμο Βίνιγκ. Τό Ιστιοφόρο εστέκονταν μακριά έν ή οι άρχηγοί του πληρώματος, εβγήκαν να προσπαθήσουν να εύρουν μερικούς νέους ναύτας όπως είχε πριν αποφασισθή. Την εργασία αυτήν ανέλαβε να εκτελέση μόνος του ο Άυρτων, έν ή οι άλλοι επεριορίσθηκαν να εξελέγξουν, άν στό ξενοδοχείο «ο Άστέρ» εδιναν πάντα δυνατό βίσκε.

Μάταια ο Άυρτων είχε κυτάξει στα πάντα ή εβη καταγωγήια που εούχναζαν οι ναύτες στό λιμάνι και στην προκυμαία. Δέν υπήρχε βέβαια ελλειψη ανθρώπων, τό θνομα όμως μόνον του «Γουόρς» άρκουσε για να αποκαρδιώση τους λιγώτερο δύσκολους και τους περισσότερο πεινασμένους.

Κανείς άπ' αυτρός δεν είχε εβρη να μπαρκαριοθή στό «διαβολόπλοιο» αυτό, που εγνώριζαν σε τί μεταφορές καταγίνονταν και πρό πάντων τόν πλοίαρχο. Κατά τό διάστημα της άκαρπης αυτής εκδρομής ο Άυρτων είχε συναντήσει την Καίτη Λίστερ.

Πολύ μελαγχροινή, με θαυμάσια μαύρα μάτια, με ώραιο άνάστημα και χαρακτηριστικά ισχυρά, λεπτά όμως και έντελώς κανονικά, ήταν δίχως άντιλογία ή ώραιότερη κόρη του άγονου αυτού μέρους, γόνιμου όμως σε ώραιότητες. Όρφανή από μωρό, ή Καίτη ήταν ιδιοκτήτρια και πιλότος του παιδ καλού φαροκάραβου της Έσπορτ.

Έκτός του ώραιου προσώπου και του θαυμασίου κορμιού ή Καίτη είχε και χαρακτήρα και θέληση ώρισμένη και την τόλμη του παιδ γανναίου και γυμνασμένου ναύτη. Δέν είχαν άδικο, οι παλαιοί φίλοι της, οι άνθρωποι του πληρώματος του πλοίου του, να την θνομάζουν με υπερηφάνεια «Κόρη της Τρικυμίας». Και τά χειρότερα καθάρματα εσέβονταν την όμορφιά της και εφοβούνταν συγχρόνως την λάμψη των ματιών της όταν εθόμιανε καθώς και την ταχύτητα των μπάτων της.

Τὴν στιγμή ἄλλοι ἐκείνη ἢ «Κόρη τῆς Τρικυμίας» δὲν εἶχε καθόλου ἀπειλητικὴ στάση. Μὲ γλυκύτατο μειδίαμα ἐδέχονταν μὲ προφανῆ εὐχαρίστησι τὶς φιλοφρονήσεις τοῦ Ἄυρτων, τοῦ ὁποῦ ἡ ὠμορφιά καὶ τὸ συμπαθητικὸ καὶ ἀνδρικό πρόσωπο τὴν ἐτάραττε περισσότερο ἀφ' ὅτι ἤθελε νὰ φαίνεται.

Ἐκείνος ἐγύριζε ἀνάμεσα στὰ δάκτυλά του τὸ κασκέτο του, ἐμιλοῦσε καταβάζοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς του, ἐνῶ ὁ θαλασσινοὺς ἀέρας ἀνέμιζε τὰ λεπτὰ ματάξινά του μαύρα μαλλιά του.

Ὅχι πραγματικῶς δὲν ἐδυσχεραστοῦνταν ἀπὸ τὸν θαυμασμὸ καὶ τὶς φιλοφρονήσεις τοῦ ρωμαλέου αὐτοῦ νέου μὲ τὴν ἀρχαία κκιτατομὴ τοῦ τελείου ναυτικοῦ τόπου. Ὁ καθημερινὸς συγχρωτισμὸς μὲ τοὺς ἀνδρες τῆς εἶχε ἀφαιρέσει τὴν δειλία καὶ τὴν ὑποκρισία. Τὸν ἐσυγχάρηκε λοιπὸν γιατί ἀντιπροσώπευε τόσο ὡραία τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ διασώζοντος πλοίου του, διέκοψε κατόπιν τὴν συνομιλία, ἐστράφη καὶ ἀπομακρύνθηκε. Γιατί δὲν ἦταν τοῦ χαρακτῆρα τῆς νὰ χάνη τὸν καιρὸ τῆς σὲ αἰσθηματολογίαις οὔτε νὰ προκαλῆ ἐρωτικά ἐπεισόδια.

Ἐθουμένη ἀπὸ συμπαθητικὴ περιέργεια, ὅπως ἐδικαιολογήθηκε στὸν ἑαυτὸ τῆς, δευθύνθηκε, ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμῆς, καὶ ἐχώθη κατὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες καὶ κανονισμένες ἀψίδες τοῦ «Ἀστέρρα». Ἦθελε νὰ ἰδῆ λιγάκι ἀπὸ κοντὰ τὸ τρομερὸ ἐπιτελεῖο τοῦ «Γυπὸς» καὶ ἴσως ἐπίσης νὰ ξαναἰδῆ τὸν Ἄυρτων.

Μόλις ὅμως ἐπέρασε τὸ κατώφλι τῆς ταβέρνας

ἐστάθηκα. Μέσα σὲ ἓνα τρομερὸ καὶ καταχθόνιο θόρυβο ὑπήρχε μιὰ ἀτμοσφαῖρα ποὺ ἀπέπνευε τόσο κτηνωδία καὶ τόσα ὄργια, ὥστε δὲν ἐτόλμησε νὰ παραγοῖσθαι περισσότερο. Ἐφυγε τρέχοντας ἀφ' οὗ κατόρθωσε μὲ μιὰ ἐπιδέξια κίνηση ν' ἀποφύγῃ τὸν ἐναγκαλισμὸ ἐνὸς μεθυσμένου καὶ βαρβάρου ναίτου.

Ὁ Ἄυρτων δὲν τὴν εἶδε. Καθήμενος κοντὰ στὸ Μόργκαν, ἐπροσπαθοῦσε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅ,τι ἡ ἀναζητήσις του ἦταν μάταια. Πρὸ πολλοῦ ὅμως ὁ πλοίαρχος, ἐξ αἰτίας τοῦ πολλοῦ ποτοῦ εἶχε χάσει κάθε συναίσθησι καὶ κάθε λογικὴ.

Πάψε! φθάνουν ἡ ἱστορίες σου. Ἄς πᾶν νὰ κρεμασθοῦν ἀφ' οὗ δὲν θέλουν νὰ ἔλθουν στὸν «Γόπα». Ἄυριο τὸ πρωὶ ξεκινοῦμε, βγάλε τα πέρα ὅπως θέλεις! Φέρτέ μου ἓνα ἄλλο μπουκάλη βίσκου!

Τὸ μπουκάλη ἦλθε ἀμέσως. Τὸ ἔφερε μιὰ ἀπὸ τὶς νόστιμες καὶ πολὺ λίγο ἄγριες σερβιτόρας τῆς ταβέρνας, γιατί ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ Ξενοδοχείου ἐπροσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὶς εὐθυμες διαθέσεις τῶν πελατῶν τοῦ προσφέροντάς τους ὅλες τὶς δυνατὰς ἀπολαύσεις.

Ἡ σερβιτόρα ἠθέλησε νὰ ἀποδείξῃ στὸ Μόργκαν, ποὺ ἦταν γνωστὸς ὡς πλοῦσιος καπετάνιος, πόσο ἦταν πρόθυμη νὰ ἐκτελέσῃ τὶς διαταγὰς του, ὅποιασδήποτε καὶ ἂν ἦσαν. Ἐμετανόησε πικρά.

Μόλις εἶχε προφθάσῃ νὰ τοῦ ἀγκαλιάσῃ τὸν

λαιμό, με μιὰ γροθιά τὴν ἐξάπλωσε στὴ μίση τῆς σάλας.

Ὁ γέρο Μύλεϋ ἐθεώρησε καθήκον του νὰ διαμαρτυρηθῆ.

Ὅταν ὁμοῦς εἶδε τὸν Μόργκαν νὰ τοῦ ἀπαντᾷ με τόση ἀπέχθεια, με τέτοια τρομερὴ λάμψη στὰ μάτια, ἔκρινε φρόνιμο νὰ μὴν ἐπιμείνῃ. Ἐχώσε τὴν μύτη του στὸ ποτήρι, ἐν ᾧ ὁ Μόργκαν με λύσσα, ἐκτοπούσε με τοὺς τρομεροὺς γρόνθους του τὸ τραπέζι καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ λέγῃ:

— Ἐννοηθήκαμε; Δὲν θέλω ν' ἀκούω νὰ μοῦ μιλοῦν γιὰ γυναῖκες! Πολὺ βρωμερὴ ράτσα καὶ ὅλες οἱ ἴδιες, ὅλες! Ἄχ... ἂν ποτὲ ξεπέσῃ καμμία στὰ νύχια μου!

Τὴν αὐγὴ τῆς ἐπομένης ὁ «Γ ὁ ψ» ἐσήκωσε τὴν ἄγκυρα καὶ ἀπομικρύνθηκε, παρξουρόμενος ἀπὸ τὴν παλίρροια. Δὲν μπόρεσαν νὰ εὑρουν ἀνθρώπους γιὰ νὰ συμπληρωθῆ τὸ πλήρωμα καὶ ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ ἐκτελοῦν μόνοι των τοὺς θύσκολους καὶ βαρεῖς χειρισμοὺς.

Ὁ Ἄυρτων ἐκάθονταν οὐ μιὰ ἄκρη καὶ ὄνειροπολοῦσε. Μπροστὰ του ἀφτεροῦγιζε ἡ ὡμορφη σιλουέτα τῆς νέας ποῦ εἶχε ἰδῆ τὴν προηγουμένη στὸ Ἐστπορτ.

Ὁ Μόργκαν ἐδριζε κι' ἐδλασφημοῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Τὸν εἶχαν κουβαλίσει τελείως μεθυσμένο στὸ πλοῖο, καὶ ὁ καθαρὸς ἀέρας δὲν εἶχε κατορθώσῃ ἀκόμα νὰ διαλύσῃ ἐντελῶς τὴν ζάλη του. Ἐθόμωνα καὶ ἐβριζε τὸ πλήρωμα γιατί οἱ χειρισμοὶ δὲν ἐκτελοῦνταν γρήγορα, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ κύλισμα τοῦ πλοίου ποῦ συνέτεινε εἰς τὸ νὰ μὴ μπορῆ νὰ εὔρη σταθερὴ ἰσορροπία. Ὁ Ἄυρτων τὸν ἐκρυφοκοίταζε καὶ ἀπέφυγε νὰ τοῦ ἀπαυθόνῃ τὸν λόγο.

Δὲν ἦταν στιγμὴ νὰ δοθῆ μιὰ οἰαδῆποτε ἀφορμὴ στὸν πλοίαρχο γιὰ νὰ ξεσπάσῃ τὴν τρομερὴ λύσσα του. Παρ' ὅλη ὁμοῦ αὐτὴν τὴν ἐπιφύλαξη ἐκεῖνος δὲν ἤσυχάζε.

Εὑρίσκονταν πάντοτε στὴν αὐτὴ κακὴ διάθεση, ἔταν μετὰ μιὰ σχεδὸν ὥρα, ἐφάνηκε ὅτι ξυπνᾷ ἀκούγοντας τὸν Ἄυρτων νὰ διατάζῃ:

— Γυρίστε τὰ πανιά, προσοχὴ!

Μόλις ἐπρόλαβε ὁ Μόργκαν νὰ σκύψῃ τὸ βαρὺ ξύλο ποῦ ἐσυγκρατοῦσε τὸ πανί ἀπὸ κάτω, ἀφέθηκε ἐλεύθερο ἀπὸ τὰ σχοινιά του καὶ ἔστριψε γύρω στὸ μεγάλο κατάρτι. Τὸ πανί ἐφούσκωσε ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ τὸ πλοῖο ἐκλίνε.

— Γιατί γυρίζετε; οὐρλιασε ὁ Μόργκαν ὁ ὁποῖος

SISMANOGLIO

ἀρπάχθηκε ὅπως μπορούσε καλύτερα ἀπὸ τῆς κου-
παστή.

— Για νὰ μὴν κτυπήσουμε τὴν ψαράδικη ἐκείνη
βάρκα ποὺ ρίχτει δίχτυα ἀκριβῶς στὸ δρόμο μας
ἐπάνω, ἀπάντησε ὁ Ἄυρτων.

Ὁ Μόργκαν ἔσφιξε τοὺς γρόθους καὶ τὰ σαγόνια
του. Ὁρμησε στὸν Μύλεϋ, τὸν πιλότο, τὸν ἐπέταξε
ἀπὸ τὴν ρόδα τοῦ τιμονιοῦ καὶ γυρίζοντάς το μὲ ὅλη
του τὴν δύναμη, ἐξανάβαλε τὸ ἱστιοφόρο στὸν ἀρχικὸ
τοῦ δρόμο.

— Δὲν θ' ἀλλάξω δρόμο ἔξ ἀιτίας των ἡλιθίων
αὐτῶν. Ἄς τραβήξουν τὰ δίχτυά των καὶ ἄς παραμε-
ρίσουν. Ἀλλήως τοὺς βυθίζω.

Τὸ ἱστιοφόρο ἐπήγαγε κατ' εὐθείαν στὴν βάρκα,
ἢ ὁποῖα ἀνῆκε στὴν Καίτη Λίσταρ. Ὁ Μύλεϋ, ποὺ θυ-
μωμένος ἐπροσπάθησε νὰ ξαναπιάσῃ τὸ τιμόνι, ἐκοί-
τωνταν στὸ κατὰστρομα τρίβοντας τὰ πονεμένα σαγόνια
του. Ὁ Ἄυρτων δὲν ἐπέμεινε, γιατί ὁ Μόργκαν
τὸν ἐπερίμενε μὲ ἓνα χονδρόξυλο στὸ χέρι.

Τὸ ἀναπόφευκτο συνέβηκε. Ὁ «Γὺψ» ἐπέπεσε στὰ
πλάγια τῆς βάρκας, τῆς ὁποίας τὸ πλήρωμα δὲν ἐπί-
σταψε, ὡς τὴν τελευταία στιγμή τὴν πιθανότητα ἐνδὸς
τέτοιου κακουργήματος καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἄλλαξαν ἀπὸ
πρὶν θέση.

Ἀκούσθηκαν ὀξείες καὶ ἀπειγνωσιμένες ἀνθρώπινες
φωνές· καὶ τὸ ἀπαίσιο τρίξιμο τῶν συντριβομένων πλευ-
ρῶν τοῦ πλοίου.

Ὁ Μόργκαν ἐξέδρασε σὲ θορυβώδη γέλοια. Ἐτραξε
στὴν κουμπαστή γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν τὰ θύματά του
ἐπνίγησαν, εἶδε ὅμως μιὰ τέτοια λάμψη μίσους καὶ
ἀπέχθειας στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων του, ὥστε δὲν
ἐτόλμησε νὰ τοὺς ἀπαγορεύσῃ νὰ ρίψουν τὰ σωσίδια
ποὺ εἶχαν λύσει ἤδη:

— Τί κτήνη, ἐγγρόλλισε, βλέποντας τοὺς ναυαγοὺς
νὰ κολυμποῦν ἀπελπισμένοι. Τώρα εἶμαστε ὑποχρεω-
μένοι νὰ τοὺς σώσουμε κιόλας!

Μετὰ μερικὲς στιγμὲς ἐτραβοῦσαν μὲ τὰ σχοινιά
ὡς τίς κρεμαστὲς σκάλες τοῦ πλοίου. Ἐνας ἓνας
ἐφάνηκαν στὸ κατὰστρομα, ἐλσεινοὶ μὲ τὰ ρούχα
κολλημένα ἐπάνω των, ἀπειλητικοὶ μὲ σφιγμένους
τοὺς γρόθους καὶ μὲ χαρακτηριστικὰ ἀλλοιωμένα.

— Ἀγριάνθρωποι! ἐφώνησε ὁ πρῶτος ποὺ διε-
σκέλιζε τὴν κουμπαστή.

— Σιγά, ἀπάντησε ὁ Μόργκαν ἢ σὰς ξαναρίχνω
στὴ θάλασσα μὲ τοὺς γάντζους!

Τὸ πλήρωμα ἀκίνητο παρακολουθοῦσε, ἄφωνα τὸ
θλιβερὸ αὐτὸ θέαμα. Ὅλοι, μὴδὲ τῶν ναυαγῶν ἐξαι-
ρουμένων ἐννοοῦσαν ὅτι ὁ τρομερὸς Μόργκαν βρῖσκον-
ταν σὲ μιὰ ἀπὸ τίς στιγμὲς ποὺ θὰ ἐσκότωνε ἄνθρωπο
σὰν νὰ ἦταν σκύλλος. Οἱ δύσκολα συγκρατούμενοι
θυμοὶ ἀρχισαν νὰ βράζουν ὑπόκωφα, ἀμέσως ὅμως ἢ
ἐκπληξῆ διεδέχθηκε τὴν ἀπέχθεια. Ἡ Καίτη ἐδια-
σκέλιζε τὴν κουμπαστή.

— Μιὰ γυναίκα! ἐφώνησε εὐθύμα ὁ Μόργκαν
καὶ ἡ χήνα αὐτὴ ὁ Ἄυρτων ποὺ ἤθελε νὰ μᾶς ἀναγ-

SISMANOGLIO

κάση νά πάμε άνοικτά! Καλό κυνήγι! Ίσως γελάσουμε λιγάκι!

Ἡ Καίτη ἔμως δὲν ἔδειχνε τόση διάθεση. Ἄδιάφορη στὸ ἐκπληκτικὸ καὶ γεμάτο συμπάθεια κίνημα τοῦ Ἀύρτων, ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν στὸ Μόργκαν μὲ ἄγριο βλέμμα ἑτοιμὴ νά κτυπήσῃ, ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἐπεριωρίσθηκε νά χύσῃ τὰ χέρια στίς τσέπες του καὶ νά τῆς ἀπευθόνῃ ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο.

— Δυστή! Τώρα ἀμέσως νά μᾶς ὀδηγήσῃς στήν ξηρά!..

— Ἀσχημὴ ἰδέα αὐτή, ἀπάντησε, εἶχα τὴν ἰδέα νά σᾶς κρατήσω λιγάκι μαζί μου!... μιά γυναίκα καὶ ὀμορφη... θὰ γελάσουμε...

— Σᾶς λέγω πῶς θέλω νά μὲ ὀδηγήσετε ἀμέσως στὸ Ἔσπορτ.

— Ἀφοῦ τὸ ζητάτε μὲ τόσο γλυκὸ τρόπο, δὲν ἐναντιώνομαι... δὲν ἔχετε παρὰ νά κάμετε μιὰ βουτιά ἀπὸ τὴν κουραστή καὶ μὲ γερό κολύμπι, σὲ δύο ἢ σὲ τρεῖς ὥρες θὰ εἰσθε στὸ σπίτη σας! Ἔ! τί λάτε; Τὸ ὑπόπτεμα!

Ἄφ' οὗ λοιπὸν προτιμᾶτε νά μείνετε ἐδῶ, ἀπὸ τὴν στιγμή αὐτὴν ἔσείς καὶ οἱ ἄνθρωποι σας ἀποτελεῖτε μέρος τοῦ πληρώματος, μὲ ἔλειπαν ἄλλως τε μερικοὶ ἄνθρωποι.

Καὶ ὁ Μόργκαν γελῶντας ἀπομακρύνθηκε, μοιράζοντας μερικές κλωτσιές σ' ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι ἔδειχναν ὅτι δὲν ἦταν τόσο εὐχαριστημένοι ὅσο ἤθελε.

Ὁ Ἀύρτων ἐπλησίασε τὴν Καίτη ποῦ ἀπὸ τὸν

θυμὸ τῆς καὶ τὴν ἀνικανότητά νά ἐκδικηθῇ ἔτρεμαν τὰ χεῖλη τῆς καὶ δάκρυα ἐφαίνονταν στὰ βλέφαρά τῆς.

— Μὴν προσπαθῆτε νά συζητήσετε μ' ἐκεῖνον, τῆς ἔλεγε μὲ γλυκότητα, θὰ τὸν κάμετε ἔξω φρενῶν καὶ εἶναι γιὰ ἄλλα ἱκανός! κάμετε ὅπως ἡμεῖς, ὑποχωρήσατε!...

— Μὰ δὲν εἰσθε λοιπὸν ἄνθρωποι ποῦ ἀνέχεσθε τὴν ἐξευτελιστικὴ αὐτὴν σκλαβιά; τοῦ ἀπάντησε μὲ ὑπερηφάνεια ἡ Καίτη.

— Δὲν τὸν ἐγνωρίσατε ἀκόμη! Μόνο μὲ τὴν ὑπομονή θὰ κατορθώσουμε κι' ἐμεῖς νά κανονίσουμε τὸν μικρὸ μας λογαριασμό! Ἵπομονέψατε λοιπὸν ὡς ὅτου ἔλθῃ ἡ στιγμή ποῦ θὰ μπορέσουμε... ὡς τότε ἐμπιστευθῆτε σ' ἐμένα, στὴν ἀρρασίωσή μου, ἔχετε ὅλη τὴν... φίλία μου!

Ἡ Καίτη ἐσήκωσε τὸ εἰλικρινὲς βλέμμα τῆς πρὸς τὸν Ἀύρτων καὶ ἐκύταξε τὸ ὄμορφο καὶ συμπαθητικὸ πρόσωπό του. Εἶχε εἰλικρινὲς ὕφος. Ἀντάλλαξε μαζί του ἕνα μειδίαμα, σημεῖο τρυφερᾶς συννενοχῆς.

Ὁ Μόργκαν εἶχε ξεμεθύσει λίγο. Πάντα ἔμως ἦταν ὁ ἴδιος ἄνθρωπος· ἐκεῖνος ποῦ στὸ καπηλειὸ εἶχε εἰπῆ μὲ σαρκαστικὸ γέλιο:

— Μιά γυναίκα; Ἄν ποτὲ πέσῃ καμμιὰ στὰ νόχια μου...

III

Θέλοντας και μὴ ἢ Καίτη και οἱ σύντροφοί της ἀναγκάσθηκαν νὰ ὑποκύψουν στὴν θέληση τοῦ Μόργκαν. Ὑπάκουαν ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι, παιθῆνιοι.

Μάταια ἐσκέπτονταν, ἐπὶ πόσον ἄραγε καιρὸ θὰ ὑπόμεναν τὴν φρικτὴ αὐτὴν δουλειά· κανεὶς στὸ πλοῖο δὲν ἐγνώριζε τίς ἀκριβεῖς διαθέσεις τοῦ Μόργκαν.

Συνήθως, ὅταν ἢ μοναδική του φροντίδα ἦταν νὰ ὀδηγήσῃ και ἀποβιβάσῃ ἀσφαλῶς τὸ λαθρεμπορικὸ φορτίο του, ἀπέφευγε νὰ πληροφορήσῃ τοὺς πειρὸ στενοὺς συντρόφους του γιὰ τὸν πραγματικὸ προορισμὸ τοῦ ταξιδιοῦ του. Τώρα ὁμως ἐκρατοῦσε μυστικωτέρως τοὺς σκοποὺς του, γιατί ἢ ἐμφάνιση τῆς Καίτης εἶχε ἐξερεθίσει τίς τυραννικὲς του διαθέσεις σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ.

Τὴν εἶχε ἐξαναγκάσῃ νὰ συμμερισθῇ τὴν δύσκολη ἐργασία τοῦ μαγειριοῦ με τὸν Σίν, τὸν σκυθρωπὸ Κινέζο, ὁ ὅποιος ἐφρόντιζε τὰ φαγητά.

Ἡ ἀρχὴς τῆς διαμονῆς στὸν «Γόπα» δὲν εὐχαρίστησαν καθόλου τὴν Καίτη και τοὺς φίλους της. Ὅταν ἐπέρασε τὸ ἐνστικτο αἶσθημα συμπαθείας, τὸ πλήρωμα τοῦ ἰστιοφόρου εἰδείξε πολὺ λίγη συμπάθεια και ἐγκαρδιότητα στοὺς νεοελθόντας. Ἔτσι συμβαίνει συνήθως ὅταν μία ὀλότης εἶναι στενὰ ἠνωμένη ἀπὸ τὴν αὐτὴ διάθεση τοῦ πνεύματος και βλέπει ἔξαφνα νὰ ὑπεισέρ-

χονται στὸν κύκλο της ξένοι, οἱ ὅποιοι δὲν εἶναι προφανῶς διατεθειμένοι νὰ συναδελφωθοῦν και νὰ βοηθήσουν στὴν κοινὴ ἐργασία. Και τὸ χειρότερο ἀκόμη, εὗρισκονταν μεταξύ τῶν ξένων αὐτῶν, μιά γυναίκα νέα και θελκτική. Δὲν ἐχρειάζονταν τίποτε περισσότερο γιὰ νὰ γεννηθοῦν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἀπὸ πολὺν καιρὸ εἶχαν στερηθῇ τὴν γυναικεῖα θέα, ὑποβλέψεις και ἀντιζηλίεες. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ πλήρωμα τοῦ Μόργκαν, εἰδείξε στὴν Καίτη κατ' ἀρχὰς μιά μεγάλη ἀντιπάθεια, σὰν νὰ τὴν ἐκατηγοροῦσαν πῶς ἤθελε νὰ τοὺς χωρίσῃ.

Γρήγορα ὁμως και ἀπότομα ἢ στάση των αὐτῶ ἀλλάξε ἐντελῶς. Ἄρκεσε τὸ ὅτι εἶδαν τὸν Μόργκαν, τὸν ἄνθρωπο ποῦ ὅλοι ἐμισοῦσαν νὰ πειράζῃ ἀδιάντροπα τὴν Καίτη και νὰ τὴν μεταχειρίζεται σὰν κοινὴ γυναίκα.

Στὴν καρδιὰ τῶν ἀξέστοιων αὐτῶν ἀνθρώπων ἐξέπνευσε ὁ ἔρωτας, με τὴν μορφή ἀρχαίου, ἰπποτισμοῦ. Ἡ ἐλκυστικὴ ὀμορφιὰ τῆς Καίτης εὐχαριστοῦσε τὴν ἔραση τοῦ καθενὸς και ἦταν γιὰ ὅλους, σύντροφος γενναίος, εἰλικρινὴς, ὑποχρεωτικός. Ἐσυνήθιζε τὰ αὐτιά των ἀξέστοιων αὐτῶν ναυτῶν, ποῦ ἐστεροῦνταν . . . ἀπὸ κάθε τρυφερότητα, ν' ἀκούουν τὴν γοητεῖα γυναικεῖας φωνῆς. Και ἐκεῖνοι με ἔλη των τὴν καρδιὰ ἐσυλλογιζόνταν, τὴν ἀγαποῦσαν και τὴν ἐπροστάτευαν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποῦ στὴν ξηρὰ θὰ ἦταν ἱκανοὶ νὰ διαπράξουν τίς χειρότερες πράξεις, ἐγίνονταν μπροστὰ της παιθῆνιοι και δηλοὶ σὰν παιδιὰ.

Ἐπέρασε ἢ τρέλλα τῶν κακῶν ἐπιθυμιῶν, ποῦ τοῦς ὠθοῦσε σὲ ὅλα τὰ βίαια μέσα καὶ δὲν εἶχαν τὸ θάρρος παιὰ νὰ ποῦν στὴν Καίτη πῶσο τὴν ἐσυμπαθοῦσαν. Ἐπειδὴ δὲ ἐπεθυμοῦσαν νὰ ξέρῃ ἢ Καίτη ὅτι μποροῦσε νὰ ἔχῃ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτοῦς τῆς ἔστειλαν ἀντιπρόσωπο τὸ γέρο Μύλει, ὁ ὁποῖος ἐπῆγε καὶ τὴν εὔρε στὸ μαγειριό :

— Νά Καίτη, τί συμβαίνει; ἤθελα νὰ σοῦ εἰπῶ πῶς ... ἂν κανένας, ὅποιος καὶ ἂν εἶναι, σὲ ἐνοχλήσῃ δὲν ἔχεις παρὰ νὰ φωνάξῃς Μύλει, καὶ ...

— Τί κάνει αὐτὸς ἐδῶ; Για ἀνέβαινε στὴ γέφυρα καὶ γρήγορα!

Μὲ τὸν γρόνθο σηκωμένο ὁ Μόργκαν ἐφανερώθηκε ἔξαφνα καὶ ἔδιωχνε πρὸς τὴν μικρὴ σκάλα τὸν Μύλει, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ τὸν ἐκύταζε προκλητικὰ ὀπισθοχωροῦσε ὅμως μὲ φρονιμάδα. Κατόπιν ἀπευθύνθηκε μὲ βάνουσο τρῆπο στὴν Καίτη :

— Δὲν μοῦ λές ἐσὺ τί ἐγύρευε ἐδῶ αὐτὸς ὁ γελοῖος, γεροπίθηκος;

Ὁ Κινέζος νομίζοντας πῶς θὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κύριό του, διηγούμενος ὅτι τοῦ ἔκρυβε ἢ Καίτη, ἐπένεθῆκε.

— Βούλωσέ το, βρωμόσκυλο καὶ πῆγαινε στὶς καταρόλες σου!

— Γυναίκα ντὲν τέλει δουλέφει, καπετάνιο! Κακὸ κεφάλι! κακὸ μάγαρας...

— Μπα ἔτσι; Τώρα θὰ ἴδουμε! Ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἔξης θὰ συνεργάζεσαι μόνη στὴν κουζίνα μὲ τὸν Σίν,

μ' ἐννόησες; καὶ μόνη ἐσὺ θὰ ἐτοιμάζῃς τὸ φαγητό μου.

— Πρόσεξε μὴν τύχη καὶ δὲν εἶναι καλὸ, θὰ σὲ ματαχειρισθῶ ἔπως ὄλους τοῦς ἄλλους γροθιές! Ἐσὺ ἄλλως τε θὰ μὲ ὑπηρατήσῃς σήμερα στὴν καμπίνα μου, θὰ εἶμεθα μόναι καὶ θὰ μπορέσουμε νὰ ἐξηγηθοῦμε!

Καὶ ἀπομακρύνθηκε, μισοκλείοντας τὸ μάτι ἐν ὧ μὲ τὸ χέρι, ἐπαιζε τὴν χονδρὴ χρυσοῦ ἀλυσίδα τοῦ ρολογιοῦ του, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκρέμονταν ἓνα μεγάλο νόχη τίγρεως μὲ κονισμένη ἄκρη.

SISMANOGLIO
MEGARO

Ποιῆς ἦταν ἢ πραγματικὲς διαθέσεις τοῦ Μόργκαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν Καίτη, κανεὶς δὲν ἤξερε τίποτε. Ἐπαιζε μαζὺ τῆς σὰν τὴν γάτα μὲ τὸ ποιντικό, ποῦ στὸ τέλος τοῦ δίνει μιὰ σκληρὴ καὶ προδοτικὴ νυχιά. Τὴν ἐμεταχειρίζονταν μὲ περιφρόνηση τὴν ἐπερίπαιζε μὲ κακία καὶ πολλὰς φορὰς εἶχε δοκιμάσει νὰ τῆς πιᾶσῃ τὴν μέση καὶ νὰ λερῶσῃ τὰ χεῖλη τῆς μὲ ἓνα φιλί, ἐνῶ ἐκεῖνη ἀντιστέκονταν μὲ λύσσα. Δὲν ἐπέμενε καὶ γελῶντας :

— Μπα δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ βιαζόμεθα, τῆς ἔλεγε μὲ εἰρωνεία. Ἡ ἔτηρά εἶναι πολὺ μακρὰ καὶ τὸ παιγνίδι αὐτὸ μὲ διασκεδάζει τόσο ποῦ πρέπει στὸ τέλος νὰ ... χά! χά! χά! ...

Σύμφωνα με την διαταγή που έλαβε, η Καίτη, έτοιμασε το πρόγευμα στην καμπίνα του Μόργκαν, ο δὲ Ἄυρτων κατά την συνήθεια έγευματίζε μαζί με τὸν πλοίαρχο.

Ἡ Καίτη βλέποντάς τον έλαβε θάρρος, ἐνῶ ὁ Μόργκαν ἐζητούσε αἰτία γιὰ νὰ φερθῆ βάνουσα στην Καίτη.

Μόλις ἐκοιτάπισε τὴν πρώτη μπουκιὰ καὶ ἐκτόπησε δυνατὰ τὸ πειρόνι στὸ πιάτο του :

— Στὸ διάβολο, ποτέ μου ὡς τώρα δὲν ἔφαγα ἔτσι ἀπαίσιο πρᾶγμα!

Ἐτοιμάζονταν νὰ γυρίσῃ στην καρέκλα του γιὰ νὰ φωνάξῃ τὴν Καίτη καὶ τὴν μαλώσῃ. Τὸν διέκοψε ὁ Ἄυρτων, λέγοντάς :

— Εἰλικρινῶς δὲν τὸ βρίσκω ἀσχημὸ!

— Ἐσένα σὲ παρακαλῶ νὰ σιωπήσῃς! Εἶσαι ἐλεύθερος ν' ἀγαπᾷς τὰ σκυλοπλάσματα αὐτά!

— Μπᾶ ἀπάντησε ὁ δεύτερος, ποτὲ ὁ Σίν δὲν μᾶς ἔκαμε καλύτερο πρᾶγμα ἀπ' αὐτό. Γιὰ νὰ εἴμεθα δίκαιοι...

Οἱ δύο ἄνδρες ἀντάλλαξαν ἓνα βλέμμα γεμάτο μίσος. Ἐπηκολούθησε σιωπὴ καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ Καίτη ἐφοβήθηκε μήπως ὀρμήσῃ ὁ ἓνας στὸν ἄλλον. Ὁ Μόργκαν ἔτίναξε μακριὰ τὸ πιάτο του καὶ τὸ πρόγευμα ἐξακολούθησε γρήγορο σιωπηλῶ.

— Ἡ Καίτη ἄρχισε νὰ ἠσυχάζῃ όταν ἔξαφνα ὁ Μόργκαν εἶπε στὸν Ἄυρτων :

— Ἐσὺ ποῦ ἔφαγες τόσο καλά, πήγαινε ἀπάνω

νὰ ἴδῃς μήπως σὲ θέλουν. Ὁ καθαρὸς ἀέρας, ἄλλωστε, θὰ διευκολύνῃ τὴν πέψη σου.

Ἡ Καίτη ἐπαρακάλασε τὸν Ἄυρτων μετὸ βλέμμα. Ἐκεῖνος ἔμως ἀπομακρόνθηκε, ὑψώνοντας τοὺς ὄμους. Ὁ Μόργκαν ἐξαπλώθηκε στην ράχη τῆς πολυθρόνας του καὶ ἐπανάλαβε μετὸ σαρκαστικὸ μειδίαμα :

— Οἱ δύο μας τώρα! Ἡσύχασε! Θὰ πάρουμε τὸν καφέ τώρα! Ἄς τὸν δοκιμάσουμε. Ἄν εἶνε ὅπως καὶ τὸ πρόγευμα τὴν ἐκάνουμε!

Ἐβαλε τὰ χέρια του στὶς τσέπες τοῦ γιλέκου του καὶ ἄρχισε νὰ ταλαντεύεται.

Ἡ Καίτη ἦταν τελείως ἐκνευρισμένη. Ὁ φόβος δὲν τὴν ἐσυγκρατοῦσε πειὰ. Γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἀπαίσιο τύραννό της, ἔβαλε κρυφὰ στὸν καφέ ὄλο τὸ περιεχόμενο τοῦ κουτιοῦ μετὸ κοκίνοπίπερο, ἐσερβίρισε δὲ κατόπιν τὸν Μόργκαν καὶ ἐστάθηκε κοντὰ του γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἐκδίκησή της.

Ὁ Μόργκαν ἐδοκίμασε ἀργὰ ἀργὰ τὸν καφέ. Ἐνόησε ; Δὲν ἠθέλησε νὰ ὁμολογήσῃ πῶς ἐνικήθηκε καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ μετὸς μορφασμούς του τὴν γυναῖκα αὐτήν, ἡ ὁποία ἔμεινε κοντὰ του καὶ τὸν ἐκτύπησε μετὸ μαγᾶλο θάρρος. Ἐκεῖνος ἐδιασκεδάζε μετὸν ἐκπληξή της μετὸ ὑφὸς εὐχαριστημένης λαιμαργίας ἐφούσκωνε τὰ μάγουλά του καὶ ἔπινε σιγὰ σιγὰ τὸ ἀπαίσιο καὶ καυστικὸ ποτό.

— Αὐτό, εἶπε, πλαταγίζοντας τὴν γλῶσσά του, αὐτὸ τουλάχιστον λέγεται πραγματικὸς καφές! Ἐμείνε διόλου ;

Ἄρπαξε ὁ ἴδιος τὸ μπρίκι :

— Ὠραία! Ἔχει ἀκόμη μέσα καὶ τώρα θὰ μοῦ κάμης τὴν μεγάλη τιμὴ νὰ καθίσσης στὸ τραπέζι καὶ νὰ ρουφήξῃς ἓνα φλυτσάνη καφὲ μαζί μου!

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Καίτη, ὀπισθοχωροῦσα, ἐσηκώθηκε καὶ τίς ἔβαινε ἓνα φλιτζάνη.

— Δὲν δέχομαι τίποτε ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ εἴδους σας, ἐφώνησε!

— Ἀκριβῶς, γιὰ νὰ γίνουμε ὅμοιοι! ἄς πιοῦμε τὸν ἴδιο καφέ.

Προλαμβάνοντας τὴν κίνηση τῆς Καίτης, τῆς ἔσφιξε τὸ μπράτσο καὶ ἐπλησίασε στὰ χεῖλη τῆς τὴν ἄκρα τοῦ φλυτζανιοῦ, προσπαθώντας νὰ τὴν ποτίσῃ διὰ τῆς βίας. Ἡ Καίτη, ἀντιστάθηκε ζωηρὰ καὶ τὸ φλυτζάνι ἔπεσε κι' ἐθρυματίσθηκε στὸ πάτωμα.

Τότε ὁ Μόργκαν τὴν ἄρπαξε, τὴν ἔσφιξε στὰ χεῖρια του καὶ τὴν ἀκινήτευσε. Αἰσθάνονταν τὴν ἀναπνοή του στὰ μάγουλά τῆς. Ἐδλεπε ἀπὸ κοντὰ νὰ λάμπουν τὰ μάτια του.

— Θὰ σὲ ἡμερέψω, ἐφιθύρισε, γιὰτὴ πρέπει νὰ πληρώσης γιὰ τίς ἄλλες, ἀκούς; γιὰ τίς ἄλλες!

Αἰσθάνθηκε τὸ πρόσωπό τῆς νὰ τὴν τοιμπᾶ καὶ νὰ τὴν καίῃ. Ἦταν τὰ ἀτημέλητα καὶ μυτερὰ γένια ποῦ ἐσκέπαζαν τὰ χεῖλη καὶ τὰ μάγουλα τοῦ Μόργκαν.

Τὸν ἀπώθησε μὲ ἓνα βίαιον κίνημα.

— Ἀθλιε, ἄτιμε!

— Τί πειράζει, τῆς ἀπάντησε εἰρωνικά, ἀφήνοντάς τιν νὰ φύγῃ, ἀφοῦ μιὰ μέρα θ' ἀναγκασθῆς νὰ κάμῃς ὅπως ἂν μ' ἐλάτρευες, χά, χά, χά!...

Τρέχοντας πρὸς τὴν γέφυρα ἔπαισε σχεδὸν στὴν ἀγκυλιὰ τοῦ Ἄυρτιον.

Τῆς ἐχάιδεψε τὰ πληγωμένα χεῖρια τῆς καὶ ἐσκοῦπισε ἀπαλὰ μὲ τὸ χέρι του τὰ δάκρυα ποῦ ἐπλημμύριζαν τὰ μάτια τῆς.

— Θάρρος, τῆς εἶπε, αὐτὸ θὰ διαρκέσῃ πειὰ πολὺ. Τὸ πλήρωμα ἐβαρέθηκε τὴν τυραννία αὐτὴν τῆς ὁποίας εἴμεθα ὅλοι θύματα. Σὲ λίγο ἢ σιᾶση ποῦ θὰ προκαλέσω θὰ σὰς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ κτήνος.

Ἡ Καίτη ἀφέθηκε νὰ παρασυρθῇ στὸ στήθος τοῦ Ἄυρτιον. Τὸν ἐθεωροῦσε ἀπολύτως εἰλικρινῆ καὶ ἀφοσιωμένον· θὰν ἀντιλήφθηκε τὴν εἰρωνικὴ πτυχὴ τῶν χειλέων του καὶ τὸ ἐλαφρὸ κατέβασμα τῶν βλεφαρίδων του στὰ μάτια τοῦ ποῦ ἔλαμπαν ἀπὸ πονηρία. Ἐνόμιζε ὅτι ἦταν ἱπποτικὸς χαρακτήρας ὅτι ἡ φιλία του ἦταν ἀγνή καὶ ὅτι ἦταν ἔτοιμος νὰ τὴν προστατεύσῃ καὶ νὰ τὴν σεβασθῇ ὡς ἀνπραγματικὴ νῆα ποῦ ἦταν...

IV

Ἡ ἀκτίνες τοῦ θερινοῦ ἡλίου ἐχρῶσωναν τὸν ἀπέραντο γαλαξοπράσινο Ἀτλαντικὸ καὶ τὸν καθαρὸ οὐρανό. Δίχως κλονισμοὺς μὲ ὅλα τὰ πανιὰ ἀνοικτὰ ὁ «Γύψ» ἐγλύστρουσε ἠσυχὰ πρὸς τὴν Βραζιλία, περνώντας ἀνοικτὰ ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα τῶν μεγάλων Ἀντιλλῶν.

Ἡ ζωὴ στὸ ἰστιοφόρο εξακολουθοῦσε ἢ ἴδια, μεγάλας ὁμοῦς τρικυμίες ἐδραζαν κρυφὰ στὶς καρδιές.

Ἡ Καίτη ἐπίσης αἰσθάνονταν γύρω τῆς δυὸ τρικυμίες τὸν κτηνώδη ἔρωτα, τοῦ ὁποῖου καθημερινῶς εἶδνε νέες ἀποδείξεις ὁ Μόργκαν καὶ τὴν ἀενάως ὀγκουμένη ἐπιθυμία τῆς στάσεως.

Ὁ Μόργκαν πραγματικῶς δὲν ἐγινώριζε πλέον ὅρια στὴν ἔκφραση τοῦ ἀκαταμάχητου πάθους του. Ἐν τοσοῦτοις ὁμοῦς ἡ διαγωγή του ἦταν πολὺ παράξενη. Περισσότερο ἀπὸ τὴν κτεκτιση τῆς νέας, ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὴν ἐκδικηθῆ καὶ τὴν ἐξευτελίσῃ. Ἐν ἢ τὴν ἐκυνήγοῦσε κτηνωδῶς καὶ τὴν ἐβασάνιζε, τὴν ἀφινε καὶ ἐγελοῦσε σαρκαστικά, ὅταν τὴν εἶδλεπε ἐξευτελισμένη, ἐξαγριωμένη μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Ἐνόμιζε κανεὶς πῶς ὁ μοναδικὸς σκοπὸς του ἦταν νὰ τὴν βασανίξῃ σὰν νὰ μὴν ἐζητοῦσε ἄλλην εὐχαρίστηση παρὰ τὴν διαβολικὴν χαρὰ νὰ τὴν βλέπῃ νὰ ὑποφέρῃ ἐξευτελισμένη.

— Πρέπει νὰ πληρώσῃς γιὰ τοὺς ἄλλους! τῆς ἐπαναλάμβανε, ἀνιγματοῶδες.

Κι' ἓνα ἄλλο πρᾶγμα εἶχαν ὅλοι παρατηρήσει, κανεὶς ὁμοῦς δὲν ἐπροσπάθεισε νὰ βγάλῃ κάποιο συμπέρασμα, ἔκανε ὁμοῦς πειδ ἀναξήγητη ἀκόμη, τὴν διαταγὴ τοῦ Μόργκαν. Ποτέ του δὲν ἐπινε τόσο πολὺ ὅπως μετὰ τὰς στιγμὰς αὐτὰς ποῦ μὲ λύσσα εἶχε καταβασανίσει τὴν Καίτη. Ἐβουίζονταν στὴν μέθη σὰν ἄνθρωπος ποῦ θέλει νὰ πνιγῆ γιὰ νὰ λησμονήσῃ καμμιά ἀπέλπιστικὴ ὀπτασία ἢ τύψεις συνειδήσεως.

Ὅποιοδὴποτε ἡμῶς καὶ ἂν ἦταν τὸ ἐλατῆριον τῶν πράξεών του, ἓνα πρᾶγμα ἦταν γεγονός, ὅτι ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα ὁ Μόργκαν ἐγίνονταν πειδ ἐπιθετικὸς πειδ βάρβαρος. Ἄν ἡ Καίτη δὲν ἦταν στὸ πλοῖο ἢ στὰς

θὰ εἶχε γῆν ἐσπᾶσει. Τὸ θῆλυτρο καὶ ἡ γλυκύτης τῆς κατηύναζαν τὰ μίση καὶ ἐσύχαζαν λίγο τὶς καρδιές.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν ἐκκουστοὶ καὶ ἐπίφοβοι γιὰ τὴν εὐκολία τῶν κτυπημάτων των, δὲν ἤθελαν νὰ ἐξευτελισθοῦν μπροστὰ στὴ νᾶα ποῦ τοὺς ἐσαγγίνευε καὶ νὰ τῆς προσφέρουν αἱματιρὸ θέαμα.

Ὁ Ἄντριον ἦταν δυσηρεστημένος γι' αὐτό. Μόνον τὸ πρόσωπο εἶχε συμπαθητικὸ καὶ ὅπως τὸ φιλόδοξο πνεῦμά του ἐθεωροῦσε ὅλα τὰ μέσα καλὰ γιὰ τὰ φθάση στὸν σκοπὸ του, ἔτσι καὶ ἡ καρδιά του ἀγνοοῦσε κάθε πραγματικὸ ἐρωτικὸ αἰσθημα. Ἐδλεπε τὴν ἐπιβολὴ ποῦ ἐξασκοῦσε ἡ Καίτη στὸ πλήρωμα τοῦ «Γυπὸς» τὰ νευρὸσπαστα αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἤθελε νὰ θυσιάσῃ σιτοὺς κατακτητικὸς σκοποὺς του καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ φαίνεται ἀρχηγὸς τῶν ἀδελφικῶς καὶ γενναίως. Γιαὐτὸ ὁσσηδὴποτε καὶ ἂν ἦταν ἡ ἀνυπομονησία του νὰ κατακτήσῃ τὸ πλοῖο, δὲν ἐτολμοῦσε τώρα πειδ νὰ ἐξωθήσῃ ἀνοικτὰ στὴ στάση, ἐκεῖνους ποῦ ὁ συγχρωτισμὸς μὲ μιὰ γυναῖκα ἡμέρευε καὶ μεταμόρφωνε.

Ἀπόδειξη ἦταν ἡ ἑαφνικὴ μεταβολὴ τοῦ βίου στὸ ἰστιοφόρο. Οἱ ἄνδρες ἦταν πειδ καλοντομένοι, πειδ καθαροί, πρᾶγματα ἀγνωστα πρὶν. Τὸ πλοῖο ἐπίσης ἦταν κατακάθαρο. Πουθενὰ δὲν εἶδλεπε κανεὶς παληοπατοσσοῦρες, βρώμες τέλματα, ποῦ ὡς τὴν στιγμή ἐκεῖνη ἐλέροναν τὸ κατάστρωμα. Λίττα ὄλων αὐτῶν ἦταν ἡ Καίτη. Ὅταν ἐτελείωνε τὴν ἐργασία τῆς, ἤρχονταν κοντὰ των νὰ περᾶσῃ λίγο τὴν ἑῖρα τῆς μαζὺ των. Τὴν ὑποδέχονταν μὲ χίλιες δυὸ φιλοφρονήσεις, οἱ πειδ φωνάκλαδες, ἐκατέβαζαν τὸν τόνο τῆς φωνῆς καὶ ὅποιος

MEGARIO
SISMANOGLIO

δὲν μπορούσε νὰ συγκρατήσῃ καμμιά βλασφημία, ἐσυγκρίζονταν καλὰ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του.

Ἐκείνη πολὺ ἐπροθυμοποιούνταν νὰ τοὺς διορθώσῃ τὶς φανέλλες καὶ τὰ ποκάμισά των καὶ γιὰ νὰ τὴν διασκεδάσουν ἐνῶ ἐργάζονταν, βρίσκονταν κάποιος νὰ συνοδεύσῃ μὲ τὸ μανδολίνο ἢ τὴν κιθάρα τοῦ καμμιά ἀπὸ τὶς ὠμορφες θαλασσινὲς μελωδίαις.

Ἡ ἐπίσκεψις τῆς Καίτης τὸ ἀπόγευμα ἐκείνο, ἔλαβε χαρακτῆρα πολὺ εὐθυμον. Ὁ λοστρόμος Βίνιγκ εἶχε διοργανώσῃ συναυλία καὶ μέσα στὴν μεγάλη καὶ χαμηλὴ αἴθουσα τῶν ναυτῶν ἀκούγονταν τραγούδια καὶ ἀρμονία παρ' ἕλας τὶς φωνῆς τοῦ Μύλεϋ, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε πόκερ μὲ τὸν ναύτη Σίμ, ἐπάνω σὲ ἓνα βαρέλι καὶ τοῦ εἶχε κερδίσῃ μὲ πίστωση πέντε δολλάρια. Ἐδῆσκέδαν εὐθυμια καὶ ἀναγκάζονταν κανέναν νὰ καταρασθῇ τὸν πλοίαρχο, γιὰτὶ νὰ μὴν εἶνε ἡ ἴδια εὐθυμία καθημέρα. Ὁ κανένας αὐτὸς ἦταν ἄνθρωπος τοῦ πληρώματος τὸν ὁποῖο πολλὰς φορές ὁ πλοίαρχος εἶχε βρῖσει καὶ κτυπήσῃ, γι' αὐτὸ καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἐπρόσθεσε :

— Καμμιά μέρα θὰ στρίψω τὸ καρύδι τοῦ ἀπαίσιου αὐτοῦ καπετάνιου.

Στὴν αἴθουσα ἦταν κι' ἓνας παπαγάλος. Ὁ παπαγάλος ἄκουσε καὶ ἐσυγκράτησε τὴν φράση καὶ ἔταν μετὰ μερικὰς στιγμῆς ἐφάνη στὴν αἴθουσα ὁ Μόργκαν καὶ ἐσιώπησαν ὅλοι, ὁ παπαγάλος θεώρησε καλὸ νὰ ἐπαναλάβῃ, κτυπώντας τὶς φτεροῦγές του :

— Καμμιά μέρα θὰ στρίψω τὸ καρύδι τοῦ ἀπαίσιου αὐτοῦ καπετάνιου.

Ὁ Μόργκαν ἐνόησε καὶ δὲν εὐχαριστήθηκε καθόλου ἀπὸ τὴν φιλοφρόνηση αὐτὴν τοῦ πτηνοῦ. Ἄρπαξε ἓνα κάθισμα καὶ τὸ ἐσφενδόνισε στὸ κλουβί. Ἐπηκολούθησε συμπλοκὴ μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας ὅλοι οἱ ναῦτες ἔτρεξαν στὶς θέσεις των, ἐνῶ ὁ Μόργκαν μὲ τὰ χέρια ματωμένα εὐρέθηκε μόνος μὲ τὴν ἔντρομη Καίτη.

— Ἡ συντροφιά μου, τῆς εἶπε, δὲν σοῦ ἀρέσει δὲν σοῦ φαίνεται καθὼς πρέπει καὶ προτιμᾷς νὰ ἔρχεσαι νὰ κάθισαι μαζί μὲ τοὺς στυγεροὺς αὐτοὺς.

Εἶναι ὅλοι τοὺς καλὰς καρδίαις τοῦ ἀπῆντησε ὑπερήφανα. Εἶναι καλοὶ καὶ εὐλακερνοὶς. Δὲν εἶσθε ἄξιος οὔτε τὰ παπούτσια των νὰ γιαλίσετε! Τοῦς ἀγαπῶ ἐνῶ ἐσὺς τὸ ἄτιμο κτήνος ποτὲ δὲν θὰ εὕρω ἀρκετὸ μίσος νὰ σοῦ μιᾶσω!

— Ἄ! μπά! τῆς ἀπῆντησε εἰρωνικά. Θὰ σὲ πείσω περὶ τοῦ ἐναντίου, γιὰτὶ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω.

Ἡ Καίτη, ἔφυγε γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν λάμψη τῶν ἡμικλειστῶν ματιῶν του, ποῦ τῆς ἐπροξενούσαν φόβο.

Τὸ αὐτὸ βράδυ, ὁ Μόργκαν ἄρχισε νὰ ἐκτελῇ τὴν ἀπειλὴν του. Ἡ Καίτη οὔτε συλλογιζόνταν τίποτε. Εἶχε ἐπανεύρει τὴν ἡρεμία καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην ἀνάμεσα στοὺς καλοὺς συντρόφους τῆς ποῦ τὴν ἐπρόσθεχαν περισσότερο ἀπὸ πρὶν.

Ὁ Σίν, ὁ μάγισφος, τῆς εἶχε δώσει μιὰ πολὺ ὠμορφὴ κινίτικη φορεσιὰ καὶ ἀφοῦ ἐφόρεσε τὸ τελείως ἐφαρμοζόμενον σακάκι καὶ τὸ μαῦρο μεταξωτὸ παντε-

λόνι, ανέβηκε στην γέφυρα για να γαλάσει με τους φίλους της για την μεταμόρφωσιν αυτήν, ή όποια της επήγαινε θαυμάσια. Την ευοχάρησαν θερμά και ό Άυρτων της εξέφρασε τό θαυμασμό του. Ήταν εύτυχής.

Έξαφνα έβγήκε στην μέση ό Μόργκαν. Δέν ήρχισε να βρίζη, βλέποντας τους άνδρες να διασκεδάζουν. Έπροχώρησε ήσυχα με τό μειδίαμα στά χείλη και έπλησίασε την Καίτη, ή όποια έσούφρωνε τά φρύδια της και τόν έπερίμενε με φόβο έτοιμη όμως να υπερασπισθή τόν έαυτό της. Έκείνος όμως δίχως ν' αλλάξει στάση και ύφος της είπε με γλυκύν τόνο φωνής:

— Είσαι πολύ γοητευτική με την ένδυμασία αυτήν μίς Καίτη. Ποτέ ως τώρα δέν σε είδα τόσο όμορφη και γι' αυτό θά ευχαριστηθώ πολύ, αν καταβής να τακτοποιήσης λιγάκι την καμπίνα μου.

Έπιασε άπαλά την Καίτην από τόν ώμο και την ώθησε μπροστά του άστειυόμενος πάντοτε αλλά με ύφος που έπροξενούσε άνησυχία.

Ή Καίτη υπεχώρησεν, ό δέ Άυρτων του όποιου έκεντήθηκε ή περιέργεια τους άκολούθησε από μακριά.

Ό Μόργκαν τό άντελήφθηκε. Με τους γρόθους στην μέση και με τό ύφος τελείως προκλητικό, διέταξε τόν δεύτερο να πάγη να ιδή αν τό πλοίο εξακολουθούσε να βαδίζει στην εύθεία γραμμή, και μετά μερικές στιγμές, εύρίσκονταν μένος με την Καίτη στην καμπίνα, της όποιας φανερά έκλειδωσε την θύρα και έβαλε στην τσέπη του τό κλειδί.

Ή Καίτη άντελήφθηκε τόν κίνδυνο. Έστήλωσε

την ράχη της στον τοίχο και έψαχνε να εύρη κανένα όπλο κανένα βαρύ έργαλείο με τό όποιο θά μπορούσε εν ανάγκη να υπερασπίση τόν έαυτό της. Ό Μόργκαν όμως εξακόλουθούσε να ύποκρίνεται για να την προκαταλάβη. Έπροχώρησε κοντά της με ύφος μειλίχιο.

— Λοιπόν μικρή μου, βλέπω ότι δέν ευχαριστήσαι εδώ μέσα. Πολύ ύποπτεύω ότι θά έπροτιμούσες τό είδος αυτό της άπομόνωσης μαζί με τόν όμορφο Άυρτων! Τό βλέπω καθαρά! Τι τά θέλεις όμως, έγώ είμαι κύριος εδώ μέσα και θέλοντας κανείς ή μή την δική μου θέληση πρέπει να ευχαριστήση!

Έαφνικά έσφιξε με τά δυνατά χέρια του την Καίτη, στην άγκαλιά του.

— Άτιμε! του έφώναξε άφησέ με!

— Ναί, ναί, μά πριν...

Άτιμε, θά τό πληρώσης άκριβά... όλο τό πλήρημα!...

— Όλοι τους είναι σκύλοι! Κι' εκείνους και σένα σάς κάνω ό,τι θέλω!

Έξήγησε τά χείλη της. Άντιστάθηκε με τά μάτια έξω από τίς κόγχες, έπαρακαλούσε έκλαιγε, έζητούσε βοήθεια. Έκείνος όμως ήταν δυνατότερος. Έπαρακάλεσε άκόμη, κατόπιν όμως έλιποθύμησε πνιγμένη από τρόμο και φρικη.

SISMANOGLIO

V

Άργά, πολύ άργά κατέπιν, όταν ο Μόργκαν έξα-
ναφάνηκε στὸ κατάστρωμα είχε αλλάξει καὶ τρόπους
καὶ πρόσωπο. Δὲν ἦταν ὁ πρωιτητορινὸς άγριάνθρωπος,
έτοιμος νὰ ἐπιτεθῆ μετὸ κεφάλι ψηλά καὶ μετὸ φλο-
γερό βλέμμα. Ἐμοιαζε ἕνα ἀνθρωπάκο πού ἐκινούταν
βραδιά μετὸ χαρακτηριστικά κουρασμένα καὶ μετὸ μάτια
γεμάτα λύπη καὶ κατῆφεια.

— Κανείς νὰ μὴν ἐνοχλήσῃ εἰς τὸ ἔξῃς τὴν Μίς
Λίσταρ, εἶπε στὸν ἐκπληκτο Ἀύριων. Θέλω νὰ μείνῃ
ελεύθερα, τὴν ἀναλαμβάνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου!

Ὅλη ἐκείνη ἢ νύκτα καὶ τὸ ἐπόμενο πρωὶ ἐπέρχου
μετὸ ἴσχυρία πού οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἔμειναν
ένταλως ἐκστατικοί.

Κανείς δὲν ἔξαναείδε τὸν Μόργκαν, πράγμα τὸ
ὁποῖο εὐχαρίστησε τὸ πλήρωμα πολὺ, δὲν εἶχε ὁμοίως
φανῆ καθόλου καὶ ἡ Καίτη, ἐξ αἰτίας δὲ αὐτοῦ ἢ εὐ-
χαρίστησε πού ἐδοκίμασαν ἀπολαμβάνοντες γιὰ μερι-
κὲς στιγμὲς ἴσχυρία, ὑπαχώρησε στὴν ἀνησυχία ἢ
ἵποια ὀλίγο κατ' ὀλίγον μεταβλήθη σὲ ἀληθινὴ ἀγωνία.

Τὸ μόνο πράγμα πού ἐγνώριζαν ἦταν ὅτι ἡ Καίτη,
ἔξουσε κλεισμένη στὴν καμπίνα τοῦ πλοιάρχου καὶ
πρὸς τὸ μεσημέρι ὁ Σιν τὸν εἶχε ἰδῆ μαζί της.

Δὲν μπορούσε νὰ βεβαιώσῃ στοὺς συντρόφους τοῦ
τίποτε ἄλλο παρά ὅτι τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Μόργκαν
καὶ ἡ Καίτη ἐσυνομιλοῦσαν δίχως φωνῆς καὶ κάποτε
ἔμειναν ἀρκετὸ διάστημα σιωπηλοί. Τὸ πλήρωμα
ἀγνοοῦσε τί εἶχε συμβῆ τὴν προηγουμένη νύκτα, καθη-
σύχαζε ὁμοίως μετὸν ἴδῃ ὅτι ἡ Καίτη ἦταν ζωντανή
καὶ δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνο ἀφοῦ δὲν ἐξυγούσε
βοήθεια. Πίντως ὁμοίως ἢ ἀβεβαιότητος καὶ ἡ ἀοριστία
τοῦς ἐσφιγγε τὴν καρδιά.

Πραγματικῶς, ἡ Καίτη δὲν διέτρεχε κανένα κίν-
δυνο. Ἀκουμπισμένη στὸ στενὸ τραπέζι τῆς καμπίνας,
μετὸ κεφάλι χωμένο, στὰ σταυρωμένα χέρια της,
ἐκλαιγε μετὸ λυγμούς καὶ τὰ λόγια πού ἔλεγε κάποτε
δίχως νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι, ἔτρεμαν στὸν λάουγγά
της.

Καθισμένος κοντὰ της καὶ σκιμένος μετὸ τρόπο πού
ἐφαίνονταν σὺν γονατιστός, ὁ Μόργκαν τῆς ἐμίλουσε
γλυκὰ ὅπως ὅταν παρακαλοῦν, ἢ παρηγοροῦν.

Ὁ Μόργκαν ἦταν ἀλλοιωτικὸς ἀνθρώπος τώρα. Τὸ
ἀνηλεὲς καὶ μισητὸ κτῆνος, ὁ ἀπαίσιος ἀλκοολικὸς
εἶχε ἐξαφανισθῆ καὶ στὴν θέσῃ του ἐφάνηκε ὁ πρῶτον
Μόργκαν, ἕνας ἀληθινὸς ἀνθρώπος, δηλαδὴ μετὸ καθαρή
διάνοια τοῦ ὁποῖου ἢ καρδιά μπορούσε νὰ συγκινηθῆ
καὶ νὰ πονέσῃ. Ἐπίσης καὶ ὁ χθισινὸς κουρελῆς καὶ
βρώμικος πλοίαρχος, μεταβλήθη σὲ ἀξιοπρεπέστατον
ἀξιοματικὸν μετὸ καθαρῶτατη στολή, φρεσκοξουρισμέ-
νον καλὰ καὶ κτενισμένον. Ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ μεταμόρφω-
σι, ἐπαρουσίασε τὸν πραγματικὸ Μόργκαν. Τοῦ ἐφαίνον-

ταν ότι ξυπνούσε από ένα κακό όνειρο επανήρχονταν στην πραγματική του ζωή και επαναύρισκε το πνεύμα και την αγαθότητά του.

Έπρεπε να συμβη ή ατιμία αυτή επίθεση έναντιον της Καίτης για να κατορθωθεί ή μεταμόρφωση. Και ή νύκτα δλάνερη με τὰ τρομερά θναιρά της και την πικρή μεταμέλεια είχε αποτελειώσει την αληθινή αυτήν ανάσταση.

Ένδοση ή Καίτη την προηγουμένη αντιπέκονταν στού; έναγκαλισμούς του εξερέθιζε περισσότερο τὰς κτηνώδεις όρέξεις του δημίου της. Η παρακλήσεις, της εδισκέδαζαν μόνον τον άμείλικτο αντίπαλό της, ό όποιος ευχαριστούνταν ιδιαιτέρως από την έκφραση της απελπισίας και του πόνου των θυμάτων του. Και την στιγμή που θα υπέκυπτε ή Καίτη, αποκαμωμένη, με την αναπνοή πιασμένη, κατόρθωσε εν τούτοις να ελευθερωθή, με μια και μόνη λέξη.

Μέσα στις απελπιστικές διαμαρτυρίες της μια λέξη είχε έγγίση την καρδιά του άδυσώπητου αντιπάλου της. Από την στιγμή εκείνη δεν ήταν άνίκητος γιατί άρχισε να αισθάνεται. Δίχως να τὸ έννοήσει, ή Καίτη, εξύπνησε μέσα του ένθυμύσεις που περιέκλειαν, στοργή, ελκτο, αγάπη!

— Κτήνος, άτιμε, τί σου έκαμα ; . . . γιατί τυραννής μια γυναίκα δεν σ' έγέννησε λοιπόν μητέρα.

Ο Μόργκαν την άφησε. Η λέξη μητέρα τον έκαμα να παραλύσει. Τύψεις, ντροπή, ανέβηκαν ξαφνικά στην καρδιά του. Μητέρα! Η μητέρα του! . . . ή αγα-

πημένη λέξη που δεν είχε άκούσει πρό πολλού και ή όποια όταν την επρόφερε ή νέα εξύπνησε μέσα του την υϊκή στοργή, την ισχυρή όπως κάθε ένστικτο, που ήθέλησε να πνίξη μέσα στην μέθη και στην κτηνωδία του, σαν άδυναμία ανάξια της ψυχής και τυραννικής του θελήσεως. Ξαφνικά όμως άνοιξαν τὰ μάτια του. Συνήλθε και εκύταξε την Καίτη.

Παραμορφωμένη από την λύπη με τὸ πρόσωπο γεμάτο δάκρυα έτριβε τὰ πληγωμένα χέρια της.

Ο Μόργκαν αποσύρθηκε, στο πλαγινο δωμάτιο με τὸ κεφάλι σκυμένο, και όλη την νύκτα σαν άμαρτωλός που μεταμελείται εξαφνα, εξέτασε βαθειά την συνείδησή του και άντελήφθηκε όλα τὰ σφάλματα του παρελθόντος του.

Πρό πάντε σχεδόν έτών, ό Μόργκαν είχε αγάπησει τρελλά μια γυναίκα στην όποια άφοσίωσε την ζωή του και της έδωσε τὸ όνομά του. Ένα όμορφο ιστιόφορο έχρησίμευσε ως παλάτη του έρωτά των και ό άπέραντος όκεανός βασίλειό των.

Την αγαπούσε με όλη του την καρδιά με όλη την ζέση της ειλικρινούς και άσπιλης ψυχής του. Σε μια στάση που έκαμαν σε ένα μικρό λιμανάκι της Χονδούρας επληροφορήθηκε απότομα ότι ή ειλικρίνεια και ή έμπιστοσύνη του έγελάσθηκαν. Η γυναίκα που αγαπούσε περισσότερο από την ζωή του, έφυγε με εκείνον που στο μιλίο έθεωρούσε ως τον καλύτερο φίλο του.

Στην αρχή ό πόνος τον κατέβαλλε, τὸ αισθημα όμως της εκδικήσεως του έβωσε δυνάμεις άνορθώθηκε

και μεταβλήθηκε σε άμείλικτο ζήμιο. Έγελάσθηκα δι-
πλά και στην φιλία και στην έρωτα και γι' αυτό ώμοσε
τυφλό μίσος έναντιόν άνδρών και γυναικών και έπροσπα-
θούσε με κάθε τρόπο να ανταποδώσει το κακό που του
έκαμαν εκείνοι τους όποιους δεν μπορούσε να εκδικηθής.

Από εκείνον τον καιρό λοιπόν, διέφρηξε τις σχέ-
σεις με τους συντρόφους του, για να μην θυμάται τις
ευτυχισμένες ήμέρες, έπασε στη μέθη για να κατορ-
θώσι να λησμονήσι τον πόνο και την άπειλίσια του
και κατήντησε να γίνη ο άπαίσιος και μισητός αυτός
πειρατής, ο όποιος διέτρεχε άεννάως την θάλασσα, ζη-
τώντας άγριες εκδίκησης για να καταπραύνη τον
πόνο του.

Από ήμέρα σε ήμέρα εξέπεφτε περισσότερο ανά-
μεσα σε άνθρώπους των όποιων εξήλειψε την άφροντη-
σία και την άλκοολική άποκτήνωσι, θα έκατέρθωνε δε
να πνίξη για πάντα μέσα του την φωνή της καρδιάς,
αν ή καλή και εύλαβής μητέρα του που έπονόσε για
την άπειλίσια του, δεν είχε την έπιμονή να του γράφη
άπο καιρό σε καιρό όταν κοιτόθωνε να μάθη το μέρος
που βρισκόταν.

Όλη την νύκτα ο Μόργκαν εσκέπτονταν τα τελευ-
ταία γράμματα της. Τώρα έννοούσε τις συμβουλές της,
που του έγραφε πως έπρεπε να έχη οίκτο για τον
πληρίον του και έκαταδίκαζε το τυφλό μίσος που ώμο-
σε έναντιόν της ανθρωπότητας! «Εκείνοι που σου
έπροξένησαν την λύπη αυτήν, του έγραφε, είναι άνάξιοι.
Μόνον δε στην καλωσύνη και στην έρωτα θα μπορέσης

να εύρης την εύτυχία, την παρηγορία και την πραγμα-
τική εκδίκηση».

Ποτέ ή τρυφερές αυτές συμβουλές δεν είχαν φανή
στον Μόργκαν πραγματικές αλήθειες, έσο την νύκτα αυτή
που έγίνονταν ή άγρια πάλη με τον έαυτό του. Η
Καίτη, με τις άπλές της λέξεις και ή μητέρα του με
τα γράμματα της του εξανάδωσαν την καρδιά του και
την ανθρωπινή αξιοπρεπεία του.

Μόλις άρχισε να διαφαίνεται ή αύγή άπο τα στρογ-
γυλά παραθυράκια της καμπίνας, ο Μόργκαν έπέστρα-
ψε στο δωμάτιο που ήταν ή, Καίτη.

Η άτονία των ναύρων και ή τρομερή κόπωση την
είχαν σωριάσει στην άκρη ενός μπάγκου. Δίχως φωνές
και με ψυχρότητα υποδέχθηκε τον άνθρωπο αυτόν,
του έποιου ή ύπερβολική βαναυσότης άφ' ενός και ή
ξαφνική όπισθοχώρησι και μεταβολή άφ' έτέρου την
είχαν έκπλήξει στον ύπέρτατο βαθμό. Όταν τον είδε
έφοβήθηκε στην αρχή, μήπως ξαναγίνη θύμα της άκα-
τανότητης αυτής και σκληρής φαντασίας. Εκείνος όμως
έπλησίασε τυπικά και την έπαρακάλεσε να τον συγχω-
ρήσει. Δεν έτολμούσε να της εξηγήσει τους πραγματι-
κούς λόγους της διαγωγής του, ούτε να της όμολο-
γήσει την άπαίσια διάθεση που είχε, να έναντιωθής
σ' εκείνην την άπισία της άλλης. Έπροφασίσθηκε
την επίδραση της μονώσιως, τις δυσκολίες του έπαγ-
γέλματος που άποκτηνώνει τον άνθρωπο. Της έπρόσ-
φερε για το μέλλον την προστασία του και αν συγκα-
τένευε, την ειλικρινή του συμπάθεια.

SISMANOGLIO
PIRELLA GÖTTSCHE LOWE

Ταραγμένη από την νέα αυτήν και παράξενη στάση του, πρὸ πάντων ὅμως ἀπὸ τὸν εἰλικρινῆ τόνο τῆς φωνῆς του, τοῦ ἀπάντησε ἀδέσβια.

— Δὲν . . . δὲν ζητῶ τίποτε ἀπὸ σὰς.

Ἐμεινε κοντὰ τῆς, ἄφωνος, καθησμένος σ' ἓνα χαμηλὸ σκαμνάκι καὶ δὲν ἐτολμοῦσε οὔτε νὰ τὴν κυτάξῃ οὔτε νὰ τῆς ἔκαναμλήσῃ. Ἡ κινήσεις του ὅμως τὸ ἀλλοιωμένο πρόσωπό του καὶ τὸ βλέμμα του ἔδειχναν μιὰ τέτοια ἀπελπισία, μιὰ τέση μεταμέλεια γιὰ τὸ κακὸ ποῦ εἶχε κάμει καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὸ διορθώσῃ ὥστε ἡ Καίτη ἐσυγκιλήθηκε, γιατί ἡ εἰλικρίνεια τῆς μεταμέλειας εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ γίνῃ αἰσθητή. Δὲν τὸν ἐροβοῦνταν παιά . . .

Ὁ Μόργκαν ἄλλαξε. Οἱ ἄνθρωποι του ὅμως ποῦ τὸν ἐγνώρισαν τόσο διαφορετικὸν δὲν μπορούσαν νὰ πιστέψουν δι' ἐπέστρεψε τόσο γρήγορα στὴν πραγματικὴ του φύσιν! Ἡ κακὴ τύχη δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ δώσῃ κειρὸ νὰ γνωστοποιήσῃ σὲ ὅλους τὴν μεταβολή του, καὶ νὰ ἰκανοποιηθῇ. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν μεταβολή του καὶ τὰ γεγονότα ἐπῆλθον ραγδαία. Ἡ στάση ἐξέσπασε . . .

Ὅταν ὁ Μόργκαν ἄφισε τὴν Καίτη, ἀνέβαινε στὸ κατάστρωμα, βυθισμένος σὲ σκέψεις. Τὸ πρῶτο θέαμα ποῦ ἐπαρουσιάσθηκε μπροστὰ του ἦταν τρεῖς ναῦτες μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Βίνιγκ ποῦ μὲ δυσκολία ἐκρατοῦσαν τὴν ἰσορροπία των καὶ διαπληκτιζόνταν γιὰ ἓνα μπουκάλι ρακὴ τοῦ ὁποίου τὸ στόμιο κατόρθωναν κάπου κάπου πότε ὁ ἓνας καὶ πότε ὁ ἄλλος νὰ φέρῃ

στὸ στόμιο του. Ἐπίσης δὲ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ τὸ πλήρωμα εἶχαν ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν ἀπουσία τοῦ τρομεροῦ πλοιάρχου καὶ ἐκοίτονταν κατὰ γῆς.

Ὅταν ὁ Μόργκαν τοὺς εἶδε στὰ χάλια αὐτά, αἰσθάνθηκε μιὰ ἀκατανίκητη ἀνηδία. Ἠθέλησε ὅπως ἔκκαμε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του τὴν ἐλέθρια αὐτὴν ἐξῆ. ὤρμησε ἐπάνω στοὺς τρεῖς ἄρπαξε τὸ μπουκάλι καὶ τὸ ἐτίναξε στὴ θάλασσα.

— Δὲν θέλω παιὰ μέθυσους στὸ πλοιο! θέλω ἀνθρώπους γεροὺς καὶ μὲ μυαλό!

Ἡ ἐπέμβαση αὐτὴ ποῦ εἶχε τόσο εὐγενικὸ σκοπὸ ἐθεωρήθηκε νέα προσβολή καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες ἀποκτινωμένοι ἀπὸ τὸ ποτὸ ἠθέλησαν νὰ ἐπιτεθοῦν τοῦ Μόργκαν. Ἐκείνος ὅμως ἀρκετὸ διάστημα εἶχε μεταχειρισθῇ τὰ βίαια μέσα γιὰ νὰ ἐπιβληθῇ, ὥστε καὶ πάλι ἡ ἐξῆ τὸν ἐνίκησε.

Ἡ τρομερή του ἐπίθεση ἐξάπλωσε κατὰ γῆς τὸν Βίνιγκ καὶ σιτὴ στιγμή λίγο νερὸ ποῦ εἶχε μαζευθῇ σ' ἓνα κοίλωμα τοῦ καταστρώματος ἐδάφηκε κόκκινο. Ὁ Βίνιγκ πέφτοντας ἐκτόπησε τὸ κεφάλι του σὲ μιὰ τροχαλιά, ἐλοὶ δὲ ἐνόμισαν δι' ἔμεινε στὸν τόπο. Ἡ θέα τοῦ αἵματος καὶ ὁ φόβος ἐσταμάτησαν τὴν ρήξῃ καὶ μετέφεραν τὸν Βίνιγκ λιπόθυμο στὴν αἴθουσα τοῦ πληρώματος.

— Θὰ μὰς τὸ πληρώσῃ! ἐμουρμούριζαν οἱ σύντροφοὶ του ἐξαγριωμένοι ἀπὸ τὴν κτηνώδη αὐτὴν πράξι.

— Αὐτὴν τὴν φορὰ τὸ πανίρι ἐξεχείλισε, εἶπε ὁ

γέρο Μόλεϋ συνοφίζοντας με την φράση αυτά τα έκδικητικά των σχέδια. Πρέπει να θαμάσωμε τον δεσμοφύλακα. Θα μιλήσωμε απόφα τον Άθριον.

Δέν αναγκάσθηκαν όμως να περιμένουν ως τό βράδυ γιατί ο Άθριον είχε προβλέψει ότι τό περιστατικό αυτό θα έχρησίμει ως αίτια ν' ανάψουν πάλι η ίδιες της στάσεως. Την στιγμή δά ακριβώς που ελοι έμειναν σύμφωνοι με την πρόταση του Μόλεϋ, εμφανέρωθηκε με μιá αδελφική, δήθεν τελείως όμως υποκριτική λύπη ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

Δέν έκοπίασε πολύ να τους πείση, δέν έζητούσαν παρά άρχηγό και έπρολάμβαναν τις κρυφές φιλοδοξίες του. Έσπευσε λοιπόν να έπωφεληθή της κατάλληλης αυτής εύκαιρίας και έπεισε άμέσως τους συντρόφους του να σπεύσουν να τιμαρήςουν τον μισητό τύραννο.

Άποφασισμένος να προκαλέση στάση, δίχως όμως να διακινδυνεύση τίποτε και να επέμβη την κατάλληλη μόνον στιγμή για να θρέψη τους καρπούς, υπέβαλλε στα άνύποπτα θύματά του την ιδέα να υποκριθούν, μετά μερικές στιγμές, μιá συμπλοκή. Ο Μόργκαν, δίχως άμφιβόλια, θα έσπευδε ν' αποκαταστήση την ήσυχία μεταχειριζόμενος τά συνήθη μέσα του, τότε δέ οι ψευδαντίπαλοι θα ώρμηούσαν επάνω του ελοι και θα τον κατέβαλλαν μιá για πάντα. Η πράξη αυτή δέν έφερε κανένα στοιχείο δειλίας και άνανδρίας γι' αυτό και η Καίτη θα την έθεωρούσε ως νόμιμη άμυνα άν μερικοί από τους άνδρες ένόμιζαν ότι θα μπορούσε να τους παρεγγήση.

Ο Άθριον έδημηγόρησε με τήσιν πειστικότητα και η καρδιάς των άνδρών ήταν τόσο πληγωμένη, ώστε η πρόταση έγινε δεκτή.

Ο Μόργκαν ο οποίος είχε επιστρέψη κοντά στην Καίτη, της έξηγούσε πόσο υπέφερε από τό αποτέλεσμα της επέμβασής του, της οποίας όμως ο σκοπός ήταν άγιος, πόσο εύχαριστούνταν, γιατί έμμέσως έγινε αίτια να ξαναγαπήση τό καλό και ήλπιζε ότι στο μέλλον θα έπροξενούσε την εύτυχία και την χαρά των ανθρώπων του.

Έξαφνα από επάνω των, στο κατάστρωμα ακούσθηκε ποδοβολητός, συγχρόνως δά ύβρεις, φωνές, βλασφημίες.

Τό πλήρωμα ώθεύμενο από τον Άθριον, με την έλπίδα να έκδικηθή μιá ώρα γρηγορώτερα τον δήμιό του, υποκρίνονταν λυσσώδη μάχη. Η στάση πλέον ήταν γεγονός.

VI

Έκπληκτοι από τον τρομερό αυτόν θόρυβο, ο οποίος αύξανε διαρκώς, ο Μόργκαν και η Καίτη, έστάθηκαν ακίνητοι με άνοιχτό τό στόμα και άπλανη τά βλέμματα.

Η φωνή, τά κτυπήματα των όγκωδών έργαλείων

που ἐχρησιμοποίησαν ὡς ὄπλα δὲν τοὺς ἀφίκαν καμμιά ἀμφιβολία γιὰ τὴν σκηνή που ἐγίνονταν στὸ κατάστρομα.

— Ξεσχίζονται σὴν σκυλιά! εἶπε ὁ Μόργκαν ἐνῶ μιὰ μικρὴ πτυχὴ ἐσχηματίσθηκε στὴν ἄκρη τῶν χειλέων του. Πάγω νὰ τοὺς ἴσουχάσω!

— Σταθῆτε! τοῦ ἀπάντησε ἡ Καίτη συγκρατῶντας τὸν ἀπὸ τὸ φόβημα. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν σκηνή που συνέβηκε πρὸ ὀλίγης ὥρας, θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ σὰς σκοτώσουν! Ἀφήστε με νὰ πάγω ἐγὼ νὰ τοὺς ἴσουχάσω. Ξεύρω νὰ τοὺς μιλήσω, νὰ τοὺς εἰπῶ...

— Ὡς σήμερα τοὺς ἐκυβέρνησα μὲ τὴν φόβο. Δὲ θὰ μοῦ εἶναι δυνατὸν τώρα νὰ τοὺς κυβερνήσω μὲ τὴν λογικὴν καὶ τὴν καλὴ καρδιά;

Ἀπώθησε λίγο τὴν Καίτη, καὶ μὲ λίγα πιδήματα εὐρέθηκε ἐπάνω ἀπὸ τὴν σκάλα στὸ κατάστρομα. Ὁ Ἄυρτων ἦταν ἀόρατος. Μόνος ὁ Μύλεϋ μέσα στὴν λυσσαλέα αὐτὴν πάλι ἐχειρονομοῦσε ὑποκρινόμενος ὅτι προσπαθεῖ νὰ τοὺς ἴσουχάση. Ὁ Μόργκαν τὸν ἐφώναζε ἀπότομα.

— Κάμε νὰ παύση ἀμέσως ἡ συμπλοκὴ Μύλεϋ καὶ στείλε τὸν καθένα στὴν θέσιν του. Δὲν ἀνέχομαι παιὰ αὐτὰς τίς βαρβαρότητες...

— Καλὰ! προσπαθήστε ἐσεῖς ὁ ἕξις νὰ ἐπαναφέρετε τὴν τάξιν, τὸν διέκοψε ὁ Μύλεϋ, ὑποκρινόμενος τὸν ἀποκαρδιωμένου.

Ὁ Μόργκαν δὲν ἐπαρίμνε νὰ τοῦ τὸ ἐπαναλάβουν. Οὐρλιάζοντας γιὰ νὰ κατορθώση νὰ ἀκουσθῆ μερικὰ

λόγια σύμπνοιας καὶ ἀδελφωσύνης. ἐρρίχθηκα στὴν μέσῃ τῶν συμπλεκομένων γιὰ νὰ χωρίσῃ τοὺς παιὸ λυσσασμένους καὶ νὰ ἀπροσθήσῃ τὰ κτυπήματά των. Αὐτὸ ἤθελαν καὶ οἱ στασιασταί.

Μετὰ μερικὰ δευτερόλεπτα ὁ Μόργκαν ἐκοίτονταν στὸ κατάστρομα, ἔχοντας ἀπὸ πάνω του καμμιά δεκαπενταριὰ ἄνδρες που τοῦ εἶχαν ριχθῆ ἄγρια, τὸν ἐμισόπωναν καὶ τοῦ συνέστρεβαν τὰ μέλη γιὰ νὰ τὸν κάμουν ν' ἀκινήτῃσι. Τότε ἐπανέβηκε ὁ Ἄυρτων.

— Πῶς πάει παιδιά! Ἐπιτάσθηκε λοιπὸν τὸ θηρίο στὴν πογίδα. Ἀρπάξτε τον τώρα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ λικνιστέ τον λιγάκι ἐπάνω ἀπὸ τὸ παραπέτο. Ἄς πάγγ νὰ ἐξηγηθῆ μὲ τοὺς καρχαρίες.

Τὸ πλήρωμα τοῦ «Γυπὸς» ἐξαγριωμένο ἀπὸ τὸν τρομερὰ, αὐτὸν πορατὸ, ποῖ μεταμορφώνει τόσο γρήγορα καὶ ἀπότομα τοὺς παιὸ ἴσυχους, στίς στάσεις, εἶχε παιὰ χάσει καθὲς λογικὴν.

Ὁ Μόργκαν ἀποκαμωμένος, πληγωμένος ἂν καὶ ἐκρατῶνταν ἀκόμη ἀπὸ τὸ πάτωμα μὲ στερεὰ χέρια ἀρπάχθηκε καὶ ἐσύρθηκε ὡς τὴν κουραστή. Ταυτοχρόνως ὀργανώθηκε καὶ ὁ τραγικὸς χορὸς που θὰ ἐφώναζε τὸ «Ὁ Σία»... καὶ θὰ ἐρυθμιζόνταν τὸ λικνισμα τοῦ αἰχμαλώτου πρὶν ριχθῆ στὸ πέλαγος.

Ἐνα οὐρλιασμα φρίκης διέκοψε τὸ τραγικὸ γύμνασμα. Ἡ Καίτη εἶχε ἀνεβῆ ἐπάνω ἀντελήφθηκε ποιὰ τύχη ἐπαρίμνε τὸν Μόργκαν καὶ μιὰ κραυγὴ τρόμου ἔβγαине ἀπὸ τὰ χεῖλη της. Μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀλλοιωμένα ἔτρεξε στοὺς ναύτες.

— Δυστυχιόμενοι! τούτῳ ἐφώνησα. Ἐνας ἄνθρωπος εἶνε ἕνας ἄνθρωπος καὶ δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ τὸν σκοτώσατε.

Ἐπὶ τὴν χάριτα καὶ ἰσχυρὰ, ὅταν καθεὶς ἰδέῃ λαίπυρον ἀπὸ νὰ πνεύματα, μόνον μὲ τὸ αἰσθητὸν μὴ καὶ νὰ καταπραῖνη τὰ πλήθη νὰ τὰ ἐπικρατήσῃ στήν λογικὴν καὶ στήν πραγματικότητά. Ἡ Καίτη ἀπὸ τῆς ἀπόφαιτος αὐτῆς εἶχε μεγαλύτερη δόνηση καὶ τὴν ἀγαποῦσαν ἔλοι.

— Τότε μόνον θὰ εἶσθε ἀνώτεροί του ὅταν σεβασθῆτε ἐκεῖνο ποῦ ἀγνοοῦσα βάλσατο τὴν δικαιοσύνην ἀντίκρου στή σκληρὰ τυραννία του. Φυλακίσατέ τον, κρινετέ τον. Κανείς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ θυσιάσῃ τὸν ἄλλον στὸν τυφλὸ θυμὸ του, στήν ἐκδίκησίν του.

Τὴν ὑπάκουσαν.

— Ἐστὼ, ἀπάντησε ὁ Ἄθρτων ἀντιλαμβανόμενος μὲ λύσσα τὴν ἀπείρητα τῶν λόγων τῆς Καίτης στὸ πλήρωμα. Κατεβάσατε τὸν Μόργκαν στήν κερπίνα του καὶ ἀλλοσοδέσατε τον. Θὰ εἶμαι στὸ ἔξῃς πλοίαρχος σας καὶ ὁ Μύλεϋ θ' ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα τοῦ δευτέρου.

Καὶ ἐνῶ ἔουραν στή φυλακὴν του τὸν Μόργκαν, τὸν ὁποῖο ἡ ἐπέμβαση τῆς Καίτης εἶχε βαθιὰ συγκινησῇ, ὁ Ἄθρτων μὲ ἕνα σαρκαστικὸ μισοκλεισμο τῶν βλεφάρων ἐπαρτηροῦσε τὴν Καίτη. Θὰ τῆς ἐπαρουσιαζόταν ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν γνωρίσῃ κατὰ βάθος!

Ἡ ἡμέρα ἐπέρασε μὲ ἀδιάπτωτη εὐθυμία. Ποτὲ ὡς τότε οἱ χειρισμοὶ τοῦ πλοίου δὲν ἐξεταλέσθησαν μὲ τόση εὐχέρεια καὶ γρηγοράδα. Ὁ Μόργκαν δίχως νὰ

ὑποστῆ κακώσεσι ἐδέθηκα ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ χειροῦ του σὲ μὲ κολῶνα τοῦ κραβατιοῦ του. Ἐπεριποιήθηκαν καλὰ τὶς πληγὰς του καὶ ἐφρόντισαν γιὰ τὴν τροφήν του. Τὸ πλήρωμα ὑπάκουσε τὶς παρακλητικὰς διαταγὰς τῆς Καίτης καὶ αἰσθάνοντάν εὐχαρίστηση ὅπως ὅταν κάμῃ κανεὶς μὲ καλὴν πράξιν.

Ἦσαν ἔλοι εὐχαριστημένοι μὲ τὴν λύση αὐτῆν, εὐγνωμόνουσαν τὴν Καίτη καὶ ἦταν βέβαιοι ὅτι στὸ ἔξῃς θὰ ἀπερνοῦσαν ἡσυχία καὶ δίκαια στὸ «ἰστιοφόρον τοῦ διαδόλου». Ὁ Μύλεϋ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον βέβαιος ἐπήγγε νὰ εὐρῇ τὸν Σιν καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ἄμεσο δείγμα τῆς ἀλλαγῆς αὐτῆς.

— Γιὰ πὶς Σιν, θυμᾶσαι τὴν παρτίδα μας τοῦ πόκερ τὴν ἡμέρα ποῦ ὁ παπαγάλος...

— Ἄν θυμοῦμαι! Ἄς μὴ μιλοῦμε παιὰ γιὰ τέτοια πράγματα! Πάσι τὸ καταραμένο παραλθόν...

— Βέβαια, βέβαια. Τώρα παιὰ θὰ βασιλέψῃ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ τιμιότης καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆς τὰ πάντα δολλάρια ποῦ σοῦ ἐκέρδησα καὶ τὰ ὁποῖα μοῦ χρεωστῆς πάντοτε!

Ἡ βασιλεία ὁμοῦ τῆς δικαιοσύνης δὲν ἐπέφερε καμμία αὐξηση πλοῦτου. Ὁ Σιν ἦταν φτωχὸς ὅπως τοῦλάχιστον ἔλεγε. Στὸ τέλος οἱ δύο καλοὶ σύντροφοι ἐσομφώνησαν νὰ περιμένουν τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ ποῦ θὰ ἐγίνονταν ἡ πληρωμὴ καὶ ὁ Μύλεϋ ἡσυχος παιὰ ἐπήγγε νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν του στὸ τιμόνη.

Ὁ Ἄθρτων ἤλθε νὰ τὸν εὐρῇ παίζοντα στὰ χέρια του, μὲ χαρὰ μόλις κρυπτομένη, τὸ κλειδί τῆς ἀλυσ-

οίδας που ήταν δεμένος, ο Μόργκαν. Έπερπατούσε σιγά με το κεφάλι ψηλά, με ύψος κατακτητού. Ο φιλόδοξος και αυθάδης χαρακτήρας του άρχισε να διαφαίνεται καθιερώνοντας τώρα που δὲν είχε πει να φοβηθῆ τὸν μόνο ἱκανὸ νὰ τὸν δαμάσῃ. Τὸ πλήρωμα ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ ἕνα τύραννο, μετανοημένον τώρα ὅμως γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἕναν δεσπότη, φυσικὰ κακόν, ὑπουλον καὶ ἐντελῶς ἀνίκανον νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν ποὺ ὑπέκλειψε.

Πρῶτος τὸ ἀντελήφθηκε ὁ Μύλεϋ. Ἀπὸ τίς πρῶτες λέξεις ποὺ ἀντάλλαξε με τὸν νέο πλοίαρχο, ἀπεκάλυψε με ἐκπληξῆ, ὅτι ὁ τελευταῖος αὐτὸς με τὸν νέο βαθμὸ εἶχε ἀλλάξει πολὺ. Ὁ Ἄυρτων, ὁ ἀφελῆς καὶ ναλὸς σὺντροφος ἐγίνε ἀκατάδεκτος καὶ ἐμλοῦσε με τὸνο καταφρονητικὸ. Κατέκρινε τὸν χειρισμὸ τοῦ Μύλεϋ καὶ ὁ ἴδιος μετέβαλε τὴν κλίση τοῦ πηδαλίου.

— Μά! τί κάνετε διεμαρτυρήθηκε ὁ Μύλεϋ μπορῶ στὰ μέρη αὐτὰ νὰ ἐδηγγήσω τὸ πλοῖο με κλειστὰ τὰ μάτια! Γνωρίζω τὰ περίε των Μικρῶν Ἀντιλλῶν σὰν τὴν τσέπη μου, εἶναι γεμάτη σὲ μιλίων ἀπόσταση ἀπὸ διαβολεμένους ὑφάλους καὶ ὁ διάβολος νὰ με πάρῃ ἂν δὲν πηγαίνομε κατ' εὐθείαν ἐπάνω των.

— Δὲν μοῦ χρειάζονται ἢ συμβουλές σου Μύλεϋ, ὄρμισα τὴν πορεία τοῦ Ἰσμοφόρου. Αὐτὴν θ' ἀκολουθήσῃς! μ' ἐννοεῖς;

Ὁ Μύλεϋ εἶχε δίκιο, ὁ Ἄυρτων ὅμως γιὰ νὰ φαίνεται πὼς εἶναι στὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του, ἐδηγοῦσε τὸν «Γόπα» γιὰ νὰ ἐπιδειχθῆ δέχως ὅμως καμμιά πείρα.

Ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ ἐφυλακίσθηκε ὁ Μόργκαν ἡ Καίτη δὲν ἐξαναρνήθηκε στὸ κατὰστρομα. Ἐξοῦσε μόνη καὶ σιωπηλὴ καὶ ὄλες τῆς ἢ σκέψεις ποὺ μάταια ἐπροσπαθοῦσε νὰ διώξῃ ἐπήγαινε στὸ φυλακισμένο γιὰ τὸν ὅποιο αἰσθάνονταν τώρα ἕνα παράξενο αἰσθημα τρυφερότητας, παρ' ὅλον τὸν φόβο καὶ τὸ μῖσος ποὺ τῆς εἶχε προξενήσει ὡς τότε.

Πρὸ καιροῦ ὁ Μόργκαν δὲν τὴν ἐφόβιζε πειὰ. Καὶ ἂν κτὶ τὸ ἐλάχιστο ἔστω ἴχνος φόβου ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑφίσταται μετὰ τὴν σκηνὴ κατὰ τὴν ὁποία ἦλθε ταπεινὰ νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὴν συγγνώμη τῆς, τώρα ὅπως ἦταν κλεισμένος ἀλυσσοδεμένος, ἐξέλιπε ἐντελῶς.

Ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν ἦταν ὁ χαρακτήρας τῆς, ἔμεινε πάντα γυναίκα. Τὴν στιγμή ποὺ ὁ ἐπίφοβος αὐτὸς ἄνθρωπος ἦταν φυλακισμένος καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ κινδυνεύῃ νὰ θανατωθῆ, τὸν ἐλυποῦνταν καὶ αἰσθάνονταν στὴν καρδίᾳ τῆς μιὰ τρυφερότητα, ἢ ὁποία δὲν διέφερε πολὺ ἀπὸ τὸν ἔρωτα...

Ἡ ἀνακάλυψη τῶν τελευταίων ἐπιστολῶν τῆς μητέρας τοῦ Μόργκαν ἀπεκάλυψε ἐντελῶς τὸ αἰσθημα αὐτό.

Γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν μελαγχολία καὶ τὴν ἀνησυχία τῆς ἡ Καίτη ἐπῆρε ἕνα βιβλίο ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Μόργκαν καὶ ἄρχισε νὰ τὸ φυλομετρᾷ, ὅταν ἀπὸ μέσα ἔπεσαν μερικὲς ἐπιστολές. Ποτὲ δὲν θὰ τῆς ἐδιάβαζε ἂν μερικὲς λέξεις ποὺ εἶδε δίχως νὰ τὸ θέλει δὲν ἐκινεῖσαν τὴν προσοχὴ τῆς. Ἴσως θὰ μπορούσε νὰ ἐξεχνιάσῃ τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Μόργκαν τῆς ἐφέρθηκε με τόσο αἰνιγματικὸ τρόπο. Ἐδιάβασε...

Ὁ Μόργκαν ἀγάπησε λοιπόν καὶ ἡ καλωσύνη καὶ ἡ εὐλικρίνειά του ὑπέφεραν σ' αὐτὸν τὸν βαθμὸν; Για νὰ ἐκδικηθῆ λοιπὸν ὅλες αὐτὰς τὶς δυστυχίας κατ' ἐν-
τησε νὰ γένῃ τὸ μισητὸ αὐτὸ ἐν τῷ κυνικῷ καὶ ἐξαγριω-
μένο τέρατι; Τὸν ἐσυγχωροῦσε, τὸν ἐθώπευε, δὲν ἔταν
ἀνάξιος τῆς τρυφερᾶς συμπαθείας τῆς Μόνη ἐκαίνῃ
ἐγνωρίζε τὸ μυστικὸ του. Ἦταν σχεδὸν συνέννοχός του.

Ἐπῆγε νὰ τὸν ἰδῇ.

Δὲν ἐπέρασε ὁμοῦ τὸ κατώφλι τῆς καμπίνης· πίσω
ἀπὸ τὴν καλοκλειδωμένη θύρα ἀκούγονταν θινάτες
ἄγριες φωνές. Ἐσταμάτησε στὸν στενὸ διάδρομο ἐν ᾧ
ἐτὸ κύλισμα τοῦ πλοίου ποῦ ἐγίνονταν ἐκτάκτως βίαιο
πρὸ μερικῆς ὥρας, τὴν ἐτίναζε πότε στὸ ἕνα καὶ πότε
στὸ ἄλλο τοίχωμα τοῦ διαδρόμου, καὶ ἄκουσε.

Ἡ στριφνὴ φωνὴ τοῦ Ἄυρτων, ἀπαντοῦσε στὴν
γλυκεῖά φωνὴ τοῦ Μόργκαν.

— Ἀλυσσοδεμένος σὰν σκύλος! Τώρα πειὰ δὲν μοῦ
κάνης τὸν καμπόσο, εἴ! Καὶ τρέμεις γιατί δὲν ξέρεις
τί σκέπτεται ὁ Ἄυρτων, νὰ κάμῃ τὸ πηλοτόμαρό σου
αὐτό; Ὁ Ἄυρτων ἔχει τὸ πλοιο τῶρα δικό του καί...
χά!... χά!... ὅτι περικλαίει, μαζὺ μὲ τὴν ταξειδιώ-
τισα! ὄμορφη κοπέλα, εἴ! Καὶ ἐγὼ αὐτῆς τῆς ἰδέας
εἶμαι;

— Εἶσαι ἀνίκανος νὰ κρητῆσῃς τὸ πλοιο καὶ τὴν
γυναίκα.

— Μπᾶ! τί μοῦ λές; Μήπως ὁ κύριος φαντάζεται
ὅτι μπορεῖ νὰ μὲ νικήσῃ; Πῶς; Βασίζεσαι φαίνεται στὴν
ἀγάπη τῶν παλῶν συντρόφων σου! Τί λόγος! Θὰ σὲ

ἐπιταλναν νὰ κάμῃς συντροφιά μὲ τοὺς καρχαρίες, ἀν...
ἐβγήκα βλέπεις ἢ, κυρία στὴν μέση... θὰ τὴν ἀναγκά-
σουμε ὁμοῦ νὰ τῆς περάσῃ ὁ ἔρωτας· πρὶν χάσω ἐν
πάσῃ περιπτώσει, πλοιο καὶ γυναίκα, ὅπως τουλάχιστον
φαντάζεσαι, θὰ ἔχεις χάσει τὴν ζωὴ σου καὶ
δὲν θὰ μπορέσῃς ν' ἀπολαύσῃς αὐτὸ σου τὸ ὑπόσχομαι!

Μόλις ἔλαβε καιρὸ ἡ Καίτη ν' ἀποσυρθῆ στὴν
ἄκρα, ἡ θύρα ἀνοίξε ἀπότομα καὶ ἐβγήκε ὁ Ἄυρτων,
ὁ ὁποῖος ἐξεπλάγηκε πολὺ βλέποντάς τὴν ἐκεῖ,
μισοντομένη ἀκόμη, νὰ τὸν κυτᾶξῃ μὲ τεντωμένα
μάτια.

— Λοιπὸν! τῆς εἶπε ἀστεϊευόμενος καὶ βάζοντας
στραβὰ τὸ πηλίκιό του, νομίζει κανεὶς, στὸν λόγο μου,
πῶς σὰς προξενῶ φόβο! Τώρα ἀκριβῶς ἐλογάριαζα
νὰ σὰς κάμω μιὰ ἐπίσκεψη.

Ἡ Καίτη τὸν ἐκύταζε. Πῶς ἦταν δυνατόν αὐτὸ
τὸ ψηλὸ καὶ ὄμορφο παληκέρη ποῦ πάντα ὡς τότε
ἔδραπε μὲ ἰδιαίτερη συμπάθεια καὶ εὐχαριστήσι, ὁ
ἄνθρωπος αὐτὸς ποῦ τῆς ἄρεσε γιὰ τοὺς καλοὺς τρό-
πους του καὶ τὶς περιποιήσεις του, νὰ μεταβληθῆ στὸν
τύπο ποῦ ἀτέκονταν τῶρα μπροστά τῆς, εἰρωνικόν,
αὐθάδη, καὶ νὰ ἐκφράζεται γι' αὐτὴν καὶ γιὰ τὸν
Μόργκαν μὲ τέτοιες ἐκφράσεις.

— Ἀλήθεια, ἐξακολούθησε ταλντευόμενος καὶ
τὰ χέρια στὴν ζώνη, δὲν φαίνεσθε πολὺ ἐνθουσιασμένη
ποῦ μὲ βλέπετε. Ἐν τούτῃ, περίεργο πρᾶγμα, εἶχα
τὴν ἰδέα πῶς... τῶρα ποῦ βρισκόμαθα στὸ πλοιο
μου μόνοι, θὰ ἐπεργασάμε ὄρατα εἴ δύο!

— Δὲν ξεύρω τί ἐννοεῖτε, κύριε Ἀυρτων, τοῦ ἀπάντησε καθαρά.

— Ἐμπρός, ἐμπρός, εἶπε προσπαθώντας νὰ χαϊδέψῃ τὸ σαγόνι της. Τὸ ὠραῖό σας μείδισμα στὸ λιμάνη τοῦ Ἐσπορτ, μὲ ἄφησε γὰ ἐννοήσω ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἀνάγκη... τέλος ἀφ' οὗ θέλετε νὰ ἐξηγηθῶ καλύτερα!

Τὴν ἐπλησίασε μὲ ἕνα ἐλαφρὸ πῆδημα τὴν ἐσφιξε ἀπὸ τὴν μέση, καὶ τῆς ἐκόλλησε στὰ χεῖλη ἕνα φιλὶ τόσο γρήγορα, ποῦ δὲν μπόρασε νὰ τὸ ἀποφύγῃ.

Τοῦ ἔχωσε τὰ νύχια στὸ πρόσωπό του καὶ τὸν ἀπώθησε.

— Μπα! ἐφώνησε, ἀφήνοντάς την, μήπως ἐνόμισες ὅτι θὰ παρκαλέσω νὰ μοῦ δώσεις ἐκεῖνο ποῦ μπορῶ ν' ἀπαιτήσω; Ἐχεις λάθος. Γιατὴ τώρα κάνεις πῶς δὲν δέχεσαι ἀφ' οὗ μαρικῆς ἡμέρες πρὶν...

— Γιατὴ τότε σὰς ἐθεωροῦσα καθὼς πρέπει ἄνθρωπον. Σὰς ἐνόμιζα φίλον μου! Τώρα ὅμως εἶσθε παιὸ πρόστιχος, παιὸ μισητὸς ἀφ' ὅτι ἦταν ποτὲ ὁ Μόργκαν. Ποτὲ δὲν θὰ σὰς συγχωρήσω, ὅπως δὲν θὰ σὰς συγχωρήσω ὅτι ἐδιατάξατε τὸν θάνατο ἐνὸς ἀνυπεράσπιστου ἀντιπάλου...

— Ἐννοῶ! ἡσυχτηρία τοῦ δῆθεν δυστυχομένου... τὰ τελευταῖα λόγια σου... τὰ δικά του πρὸ ὀλίγου! Τὰ εἶχατε φτιάσῃ! Ὁραία ἐρωτικὴ περιπέτεια! Δὲν θὰ μοῦ ξεφύγατε οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος!

— Δὲν θὰ τὸν...

— Ἀθῆο μου παιδάκι! Ὅχι, ἂν ὑποκύψης. Ἄν

ὅμως ἐξακολουθῆς ν' ἀνθίστασαι, τὸν πετῶ, δεμένον χεροπόδαρα στὴν θάλασσα!

Σὰν μεθυσμένος ἀπὸ τὴν νέα θέση του καὶ τὴν ἰσχὺ του ἀνέθηκε γρήγορα τὴν στενὴ σκαλίτσα ποῦ ὀδηγοῦσε στὸ κατάστρωμα, γελώντας δυνατά.

Ἡ Καίτη ἀπελπισμένη ἔτρεξε στὴν καμπίνα τοῦ Μόργκαν. Στὸ ἡμίφως δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἴδῃ ἀμέσως ἄκουσε ὅμως τὸν θόρυβο τῆς ἀλυσσίδας τοῦ ποῦ ἐτραβοῦσε προσπαθώντας νὰ τὴν πλησιάσῃ.

— Τί σὰς ἔκαμε; τῆς ἐφώνησε, ὅταν τὴν εἶδε κοντά του, ἐντρομη, ἄκουσα...

Τὸν ἄφησε νὰ πιάσῃ τὰ χεῖρια της καὶ νὰ τὰ χαϊδέψῃ. Τὸ κύλισμα τοῦ πλοίου ποῦ ἐγίνονταν σφοδρότερο ἔριχνε κάποτε τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον.

— Θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ μὲ συγχωρήσετε; Γιατὴ νὰ μὴν ἀντικρύσω νωρίτερα, στὸν ἀπαίσιό δρόμο μου τὴν καλωσύνη σας; Δὲν θὰ ἔκανα τοὺς ἄλλους νὰ ὑποφέρουν, θὰ ἐσωζόμουν ἀπὸ ἕνα αἰσχος ποῦ προξενεῖ σήμερα τὴν δυστυχία μου καὶ μιὰ μεγαλειτέρα μου τιμωρία, καὶ τὴν δική σας δυστυχία ἐπίσης...

Ἡ Καίτη ὕψωσε ἐλαφρὰ τοὺς ὄμους μὲ ἀναστεναγμὸ ποῦ ἀπόδειχνε τὴν συγκίνησή της. Τὸν ἄφησε νὰ τὴν πιάσῃ τρυφερὰ ἀπὸ τοὺς ὄμους καὶ δίχως νὰ προσφέρουν λέξι ἔμειναν ἐκεῖ ἀκίνητοι ἄφωνοι. Δὲν ἀκούγονταν ἄλλο παρὰ οἱ τριγμοὶ τῆς καρίνας τοῦ πλοίου καὶ κάποτε ὁ θόρυβος τῆς ἀλυσσίδας ὁ ὁποῖος τοὺς ἐπανάφερε στὴν πραγματικότητα καὶ τοὺς ἔδινε νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἦταν καὶ οἱ δύο τώρα αἰχμάλωτοι.

Ὁ οἶκτος ποῦ αἰσθάνονταν ἡ Καίτη γιὰ τὸν Μόργκαν μεταβλήθηκε σὲ ἔρωτα.

— Τὸ βεβαίω Ἄυρτων, πρέπει νὰ μαζέψουμε τὰ μεγάλα παννιά· τὸ βαρόμετρο καταβαίνει, ἀρχισαν νὰ σχηματίζονται κόματα, μὴν περιμένουμε νὰ μᾶς πᾶρει τὰ ξάρτια ἢ καταιγίδα.

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω νὰ λείφουν ἢ συμβουλὲς Μύλει. Δίνω διαταγές, ἐφείλεις νὰ τίς ἐκτελέσης. Μοῦ φαίνεται πῶς τὸν καιρὸ τοῦ Μόργκαν, δὲν ἐσυζητοῦσες!

— Ἐκεῖνος ὅμως ἐγνώριζε τουλάχιστον τὸ ἐπάγγελματά του καὶ ἦταν κανεὶς βέβαιος ὅτι μαζὺ του θὰ φθάσῃ στὸ λιμάνι, ἐν ᾧ...

Ἡ καταδίκη αὐτῆ τῆς ἀνικανότητός του, μπροστὰ σὲ ὅλο τὸ πλήρωμα, ἐθύμωσε τὸν Ἄυρτων. Ἐσφίξε τοὺς γρόθους του.

— Μπᾶ! Δὲν θὰ ξαναρχίσουμε τίς ἴδιες ἱστορίες ὅπως τὸν καιρὸ τοῦ Μόργκαν! ἐφώναξε ἓνας ναύτης ἀντιληφθεὶς τὴν χειρονομία τοῦ Ἄυρτων. Γιατί τὴν φορά αὐτήν...

— Ὑπακούσατε λοιπόν! οὐρλιασε ὁ Ἄυρτων. Μύλει φύγε ἀπὸ τὸ τιμόνι, θὰ βάλω ἄλλον πειδὸ εὐδιακτον στὴν θέσῃ σου.

Ἐπήκουσαν πραγματικῶς, ὄχι γιὰτὶ ἐφόβηθηκάν τὸν Ἄυρτων ἀλλὰ ἀπὸ τὸν φόβο τῆς καταιγίδος ποῦ ἐδυνάμωνε καὶ ἐκυλοῦσε ὑπερμεγέθη μαύρα σύννεφα στὴν ὀρίζοντα καὶ τὰ ὀποῖα μακρὰ ἐφαίνονταν σὰν κόματα. Ἐπήκουσαν. Αὐτὸ ἔγινε αἰτία νὰ πνιγῆ τὸ ἱστιοφόρο αὐτανδρῶ.

VII

Ἐνύκτωσε, ἐνύκτωσε ἀπότομα, διὰ μιᾶς, σὰν νὰ ἔπεσε μιὰ μαύρη ὀμίχλη ἀπὸ τὸν συνεφώδη οὐρανὸ. Ἡ θάλασσα ἀφρίζε καὶ ἓνα τρομερὸ κρῖν ἐπάγωνε τὰ φορέματα τῶν ἀνθρώπων στὰ κορμιά των. Ἐἶχαν ἀνάψει ὅλα τὰ φῶτα καὶ σὲ λίγο δὲν μπορούσε νὰ διακρίνῃ κανεὶς παρὰ σκιὰς ἡμιφώτινες μεταξὺ τοῦ πρασίνου καὶ τοῦ κόκκινου ποῦ ἦταν τοποθετημένα στὴν πρῶρα καὶ στὴν πρόμνη καὶ ἐπεριώριζον τὸ στενὸ διάστημα τοῦ ὀριζοντός των. Ἐμιλοῦσαν μὲ δυσκολία γιὰτὶ ἡ ἀγωνία τοὺς ἐσφιγγε τοὺς λάρυγγας, ἐνῶ ὁ Ἄυρτων γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ πάλι τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ πληρώματος εἶχε καταλάβῃ θέσῃ στὸ πηδάλιο.

Ἐξαφνα ὁ ἀνεμὸς ἐφύσησε μὲ τρομερὴ ὄρμη ἀνάμεσα στὰ σχοινιά καὶ τὰ πανιά ποῦ ἐφοῦσκωσαν κι' ἐτέντωσαν ἀπότομα, ἐκτύπησαν δυνατὰ καὶ ἀναποδο-

SISMANOGLIO
MILANO

γύρισαν στο κατάστρωμα μερικούς ναύτες. Συγχρόνως ή βροχή άρχισε να πέφτει με όρμη.

Η καταγίδα εξέσπασε.

Τό ιστιοφόρο κατελήφθηκε από τόν άνεμοστρόβιλο και τά κύματα από τά πλάγια, ώρθώθηκε, έταλαντεύθηκε σάν καρυδότσουφλο και έκλινε στο πλευρό σέ τρόπο που έφιλήθηκε με τό κύμα· πέντε άνδρες ούρλιάζοντας από τήν φρίκη έσαρώθηκαν από τά κύματα. Η άπρονοησία, τό κακό κεφάλι του Άύρτιων έθεσε τό ιστιοφόρο στην διάθεση τής τρικυμίας. Δέν υπάκουε πια στο τιμόνι, τό όποιο μάταια έπροσπαθούσε να χειρισθί για να αντιμετώπισι τά πελώρια κύματα. Και σέ λίγο ο «Γύψ» με τά φώτα σβυσμένα και τά ξάρτια βγαλμένα, σπασμένα, ξεσχοισμένα έσαρώνονταν σάν παλιοσάνιδο από τήν θάλασσα έκυλιούνταν άπ' έδω και άπ' εκεί, υψώνονταν στην κορυφή τών γιγάντιαίων κυμάτων και έξανακυλούσε πάλι στην άβυσσο.

Ο Μύλειυ όταν διαδέχθηκε τόν Άύρτιων έπροσπάθησε να λάβη όλα τά μέτρα σωτηρίας τά όποια έπεβάλονταν. Ήταν όμως πολυ άργά. Μόλις και μετά βίας κατόρθωσε να μαζέψι τά πιυ χαμηλά πανιά.

Κανείς από τούς ναύτες όσο ικανός και επιδέξιος κι' άν ήταν δέν μπορούσε να σταθί ψηλά στα κατάρτα για να εκτελέσει τούς χειρισμούς. Όλοι όσοι έπροσπάθησαν να εκτελέσουν τήν κινδυνώδη ανάβαση έτινάχθηκαν στην θάλασσα από τούς μακώδης κλονισμούς, τών καταρτιών, που άγγιζαν σχεδόν τήν θάλασσα!

— Άθλιε, άνίκανε! έφώναζε ο Μύλειυ στον Άύρτιων μέσα στα τρομακτικά ούρλιάσματα τής τρικυμίας και τών ναυτιών. Τό κύμα και ο άέρας μας ρίχνουν κατ' ευθείαν στας υφάλους τής Γουιάνης και μας είνε αδύνατο να τίς αποφύγουμε!

Ο Μύλειυ έλεγε τήν αλήθειαν. Τό ιστιοφόρο έτινάχθηκε στον άέρα σάν μπαλόνη έλευθερώθηκε από τό κύμα, έγλύστρησε στην άλλη επιφάνεια του υγρού έγκου και έσφηνώθηκε ξαφνικά, ένω άνθρωποι και εξαρτήματα έκυλιόνταν φύρδην μίγδην και τό μεγάλο κατάρτι έσυντρίβονταν σέ άπειρα κομμάτια. Ο «Γύψ» έξεκοιλιάσθηκε επάνω σέ ένα αίχμηρό βράχο ο όποιος και τόν έσυγκρατούσε.

Ο Μύλειυ έδιατηρούσε όλη τήν ενεργητικότητα και τήν ψυχραιμία του.

— Τίς βάρκες στην θάλασσα, ούρλιασε... και παρακαλέσατε τόν Θεό!

Ένψ οι άνδρες έσπευδαν όσο μπορούσαν να εκτελέσουν τίς διαταγές και ο Μύλειυ έκρατούνταν από τήν σκοπιά τής γέφυρας, αισθάνθηκε έξαφνα να τόν κτυπά κάποιος στον ώμο. Έστρεψε και είδε τόν Σίν διάβροχο και τρέμοντα να κρατιέται με τό ένα χέρι, ένψ με τό άλλο έζητούσε να του δώση ένα χαρτί.

— Τί συμβαίνει;

— Νά... τά πέντε δολλάρια που σου χρεωστώ Μύλειυ. Άύριο πια δέν θα μπορέσω να σε ξανακερδίσω στο πόκερ και... θέλω να φύγω άφου κανονίσω τούς λογαριασμούς μου με εσένα και τόν Θεό!

© MEGARON

Ένα τρομερό κύμα παρέσυρε τὴν δυστυχῆ καὶ τὸ χαρτονόμισμά του. Ὁ Μύλεϊ ὤρμησε στὴν γέφυρα καὶ ἔτρεξε πρὸς τὶς βάρκες.

Μέσα στοὺς τρομεροὺς κλονισμοὺς ποὺ ὑφίστατο τὸ σκάφος καὶ στὸν κατακλυσμό τῶν νερῶν, οἱ ναῦτες συνωθεύονταν, ἐπροσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ λύσουν καὶ νὰ καταβάσουν τὶς βάρκες ἀπὸ τὸ μοναδικὸ μέρος ποὺ ἦταν δυνατόν νὰ γίνῃ ὁ χειρισμὸς αὐτός.

Τὴν στιγμή ποὺ μίᾶ ἐπὶ τέλους κατόρθωσε νὰ καταβῆναι ὁ Ἄυρτων ἔσπρωξε ἄγρια τοὺς ναῦτες καὶ διεκτέλεσε τὸ διάφραγμα. Ἦθελε νὰ φύγῃ πρῶτος. Ἐνα ἰσχυρὸ ὄμιος χέρη τὴν ἔπιασε. Ἦταν ἡ Καίτη.

— Καὶ ὁ Μόργκαν τοῦ ἐφώνησε; δειλί, ἀνανδρε, θὰ τὸν ἀφήσεις νὰ πνιγῇ;

Εἶχε μείνῃ ὡς τότε κοντὰ στὸν Μόργκαν, ὁ ὁποῖος ἐλογάριαζε δεὶ ὁ Μύλεϊ θὰ κατόρθωνε παρὰ τὸν Ἄυρτων νὰ σώσῃ τὸ πλοῖο. Κατόπιν ὄμιος εἶαν ἐσυντελέσθηκε ἡ καταστροφὴ, δταν τὸ νερὸ ἀπὸ τὴν μεγάλη, ὀπῆ εἰσεχώρησε στὸ ὑπόστρωμα, ἐπροσπάθησε νὰ βοηθήσῃ τὸν Μόργκαν νὰ σπᾶσῃ τὴν ἀλυσίδα πρὸ τὸν ἐκρατοῦσε δέσμιον καὶ τὸν ἐκαταδίκαζε νὰ ὑποστῇ τὸν ἀπαισιώτερο θάνατο τὸν βραδῶ πνιγμὸ. Ἡ προσπάθειές των ὄμιος ὑπῆρξαν μάταιες. Τότε ὤρμησε μέσα στὴν καταγιῖδα, ζητώντας τὸν Ἄυρτων ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσε τὸ κλειδὶ τῆς ἀλυσίδας.

— Στὸ διάβολο ὁ Μόργκαν, ἐφώνησε ὁ Ἄυρτων, ὁ καθένας φροντίζει γιὰ τὸ παιδί του· τώρα ὁποῖος σωθῆ παιδί.

Ἡ Καίτη ὄμιος δὲν τῆ ἐννοοῦσε ἔτσι. Ἐδαστοῦσε στὸ χέρη τῆς ἓνα μεγάλο γάντιο ποὺ μεταχειρίζονται γιὰ νὰ πλησιάζουν στὶς ἀκτῆς καὶ νὰ συγκρατοῦν τὶς βάρκες. Ὁ Ἄυρτων ἀντέλήφθηκε τὸν κίνδυνο καὶ ἀπὸ τὸν φόβο του ἀνέστρεψε ὄμιος τὶς τρέπες του καὶ γύρε τὸ κλειδί. Ἡ Καίτη τὸ πῆρε καὶ μὲ κίνδυνο νὰ παρουρηθῇ στὴν θάλασσα κατόρθωσε νὰ κατεβῇ πάλι στὸ ὑπόστρωμα καὶ ν' ἀνοίξῃ τὰ σίδηρα τοῦ φυλακισμένου.

Ἐλεύθερος ὁ Μόργκαν ἀνέβηκε μαζί τῆς στὸ κατᾶστρωμα. Μὲ λύσσα στὴν καρδίᾳ εἶδε τὰ λείψανα τῶν ἀνδρῶν καὶ τοῦ πλοίου, ἐνῶ ἡ καταγιῖδα ἔμοιαζε σὰν νὰ τοῦ ἐμφυτοῦσε νέα ζωὴ στὸ στήθος. Γιὰ ἓνα δευτερόλεπτο ἔλπιος δεὶ ἡ ἀδάμαστη ἐνεργητικότης του θὰ κατόρθωνε, μαζεύοντας ὄμιος ἔμειναν ἀπὸ τὸ πλήρωμα, νὰ σώσῃ τὸ ἰστιοφόρο. Ἡ καταγιῖδα ὄμιος ὑπερίσχυσε τοῦ ναυτικοῦ θράσους του. Ἡ δύναμὶ τῆς ἐδιπλασιάσθηκε μὲ σὺρλιάσματα καὶ δαιμονιώδη ὄμιος, τὸ ὑπόλοιπο τοῦ «Γ' ὄπα» ἀπροσπάθησε, ἀπὸ τὸν βράχο καὶ ἐπῆγε νὰ συντριφθῇ λίγο πάρα πέρα σὲ μίᾶ ἀλυσίδα ὑφάλων, ἐνῶ στῆλῃ νεροῦ ἐθρυμάτιζε καὶ τὰ ἐλάχιστα ἀπομεινάρια του. Ἀπὸ τὸν «Γ' ὄπα» δὲν ἔμεινε παιᾶ τίποτα.

VIII

Τὴν αὐγὴ ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρὸς καὶ ἑλαφρὸς. Ὁ οὐρανὸς μακρὸν ἔλαμπε ἡσυχος καὶ πράσινος. Ἡ λύσσα τῶν στοιχείων εἶχε περάσει καὶ ἡ φύση ἔπαιρνε τὴν ἡσυχὴ καὶ μειδιῶσα μορφὴ τῆς.

Ἀπὸ τὴν φρικτὴ τραγηδίᾳ τῆς νυκτός, δὲν ἔμεινε ἄλλο παρὰ μερικὰ ξύλα μὲ τὰ ὅποια ἔπαιζε ἡ ἡσυχὴ θάλασσα καὶ δύο ἀνθρώπινα ὄμιος ποὺ εἶχαν ἐπιζῆσει.

Ἡ Καίτη καὶ ὁ Μόργκλιν ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς στενῆς ὑφάλου ἔπου εἶχον καταφύγει, ἐπαρτηροῦσαν μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη, τὰ ἀπομεινάρια τοῦ πλοίου των.

Μόνοι ἐκείνοι εἶχαν ἐπιζήσει χάρις στήν ἐξαιρετικὴ ψυχραιμία τοῦ Μόργκκαν καὶ στήν ἀγάπην του πρὸς τὸ ἰστιοφόρο. Ἡθέλουν νὰ μείνῃ καὶ τὴν τελευταία στιγμή στήν θέσιν του, στήν γέφυρα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔφευγαν καὶ ἀσυντρίβονταν στοὺς βράχους, ἢ θεία Πρόνοια τοὺς ἔρριξε μαζὺ μὲ τὰ ἀπομεινάρια τοῦ σκάφους στὸ νησάκι αὐτὸ ἔπου μπόρεσαν νὰ συγκρατηθοῦν καὶ νὰ σωθοῦν.

— Γιατί νὰ μὴν χαθῶ κι' ἐγὼ ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀφθύρισα μὲ πόνον ὁ Μόργκκαν. Τί βάρος θὰ εἶνε γιὰ μένα πειὰ ἢ ζωὴ καὶ τί τῶφαις θὰ ἔχω γιὰτί ἔγινα ἢ αἰτία τῶν δυστυχιῶν. Ἐίχασα τὸ πλοῖο μου, τοὺς παλαιούς συντρόφους μου... τὴν ἐκτίμησίν σας. Πῶς θὰ ἐξίλασθῶ;...

— Ποιὲ δὲν εἶνε ἀργά, ἔταν ἔκταρξισή κανεῖς ζωὴ ἀγνή καὶ εὐγενική;...

— Πῶς θὰ τὸ κατορθώσω ἄμα μείνω μόνος μὲ τὴν ἀπελπισία μου; δίχως ἑσας;...

Ἡ Καίτη τὸν ἐκόλιαζε καὶ τοῦ ἔτεινε τὰ χέρια της.

Ἡ ἀκτὴ ἦταν κοντὰ καὶ ἀπὸ βράχο σὲ βράχο θὰ κατορθώνωναν νὰ φθάσουν. Καὶ ἂν ὑπῆρχε καμμιά δυσκολία ὁ ἔρωτας θὰ τοὺς εἶδαε τὴν ἀπαιτούμενη δύναμιν καὶ ἐνεργητικότητα.

Δὲν θὰ ἐπαρνοῦσε πολλὸς καιρὸς ποῦ οἱ δύο τους θὰ ἐκυβερνοῦσαν κανένα νέο καὶ ὁμοσφο ἰστιοφόρο μὲ πλήρημα τὴν εὐτυχία...

ΤΕΛΟΣ

ΕΞΕΛΑΘΗΣΑΝ

Τὰ Εἰκονογραφημένα

Κινηματογραφικὰ Μυθιστορήματα

1 Ἡ Ναυαγισμένη	21 Ἡ Ζηλοτυπία
2 Ἡ Προσφυγοπούλα	22 Τὸ Θῶμα
3 Ἡ Ἄτιμη	23 Ἡ Ἐπανάστασις
4 Ἡ Ἐκδίκησις	24 Στὴν Ἐρημό
5 Μέσα στὸ βόρβορο	25 Ἡ Καταραμένη
6 Τὰ Ἐρωτευμένα	26 Ὁ Προδότης
7 Ὁ Τρελλὸς	27 Τὸ Φάνιασμα
8 Ὁ Μυστηριώδης Πύργος	28 Ἡ Σπρίγκλα
9 Τρελλὴ ἀγάπη	29 Τὸ Κουρέλι
10 Δράμα μὲς τὰ χιόνια	30 Ὁ Ἀγύρτης
11 Ἡ Τσιγγάνα	31 Τὸ Τέρας
12 Ὁ Κωδωνοκρούστης	32 Ἡ Συνομοσία
13 Τὸ Τουφέκισμα	33 Ὁ Κατάδικος
14 Ὁ Ληστής	34 Ἡ Ὀρφανὴ
15 Ὁ Προφήτης	35 Ἡ Χρεῦτρια
16 Οἱ Βρυκόλακες	36 Στὴν Κόλαση
17 Θανατικὴ ἐκτέλεσις	37 Ὁ Ἀγιογδότης
18 Οἱ Δολοφόνοι	38 Ὁ Σάβλων
19 Τὸ Ἐγκλήμα	39 Τὸ χρῆσὶ τοῦ θανάτου
20 Οἱ Κιθδηλοποιοὶ	40 Ἡ Ναυτεπούλα

Μετὰ 15 ἡμέρας

ΕΚΔΟΘΗΣΕΤΑΙ

τὸ ΜΑ' βιβλίον τῆς Βιβλιοθήκης μας

Ἡ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Μετά 125 ἡμέρας

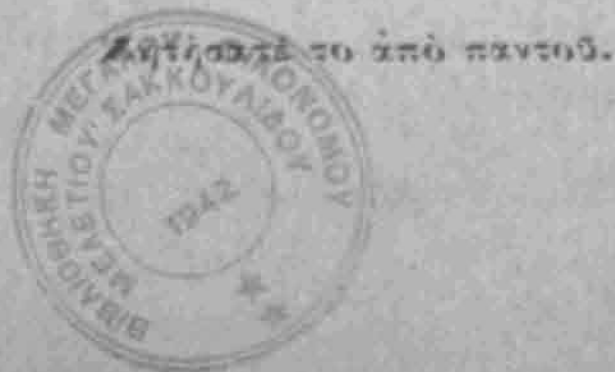
Θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ΜΙΑ ' Βιβλίον

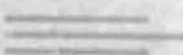
τῶν «Κινηματογραφικῶν Ἔργων»

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Δύο νέοι γερμαὶοι σφρίγος καὶ ζωὴ μονομαχοῦν κατὰ τὸν ἀγριώτερο τρόπο, μὲ τὸ μαχαίρη, γιὰ τὸν ἔρωτα μιᾶς γυναίκας καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὁ μὲν ἕνας νὰ καταδιώκεται ὡς δολοφόνος ὁ δὲ ἄλλος νὰ εἶναι μελλοθάνατος.

Ἡ γυναίκα ὅμως αὐτῆ, ἡ ἀκούσια αἰτία τοῦ δράματος, καὶ ἡ ὁποία εἶχε μέσα στὴν καρδιά της ὅλα τὰ καλὰ αἰσθήματα, γίνεταί νοσοκόμος τοῦ πληγωμένου καὶ τὸν σώζει ἐν ᾧ συγχρόνως προσπαθεῖ ν' ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν καταδίωξη τὸν ἄλλον καὶ στὸ τέλος κατορθώνει νὰ τοὺς συμφιλιώσῃ.

Μετά 15 ~~ήμερας~~

ΕΚΔΟΘΗΣΕΤΑΙ

τὸ ΜΑ' βιβλίον

τῆς

Βιβλιοθήκης

μας

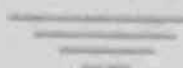
Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Αὐτοτελές

Δραματικὸν

Κινηματογραφικὸν

Μυθιστόρημα

Τιμᾶται Γροσίων 15